

TÀO ĐÌNH

# Xin Lỗi em chỉ là con đĩ!

XIN LỖI, EM CHỈ LÀ CON ĐÌ

XIN LỖI, EM CHỈ LÀ CON ĐĨ

Bản quyền tiếng Việt © 2007 Trang Hạ và BachvietBooks

**Công ty Sách Bách Việt**

Số 13, Tổ 74, Hoàng Cầu, Đống Đa, Hà Nội

Tel/Fax: (04) 514 8685

Email: [publication@bachvietbooks.com.vn](mailto:publication@bachvietbooks.com.vn)

Website: [www.bachvietbooks.com.vn](http://www.bachvietbooks.com.vn)

Cuốn sách được dịch và xuất bản theo hợp đồng chuyển nhượng bản quyền giữa Trang Hạ - Công ty cổ phần Sách Bách Việt và tác giả Tào Đình.

抱歉, 我只是妓女

Author: Cao Ting

Chinese edition copyright © 2006 by Cao Ting, China

Vietnamese edition copyright © 2007 by Trang Hạ, Vietnam

Translation rights arranged by Cao Ting, China

ALL RIGHTS REVERVED

TÀO ĐÌNH

(Bảo Thê)

# XIN LỖI, EM CHỈ LÀ CON ĐĨ

Trang Hạ dịch

NHÀ XUẤT BẢN HỘI NHÀ VĂN



### **Lời tựa:**

"Nếu em là một cô gái trinh tôi sẽ cưới em làm vợ, nhưng  
xin lỗi, em chỉ là một con dī!"

## Lời người dịch

Đây không phải tiểu thuyết dâm loạn. Đây chỉ là một câu chuyện xúc động lòng người sâu sắc. Cuốn sách nói về cái đẹp và bày tỏ nỗi đau của Hạ Âu - một cô gái mang tiếng là đi, và người bạn trai Hà Niệm Bản.

Lần đầu đăng tải trên mạng Internet của Trung Quốc, truyện nhanh chóng được hàng chục triệu độc giả người Hoa bình chọn là tác phẩm kinh điển mới của dòng văn học mạng, một thành công của thế hệ tác giả 8X. Bản dịch này theo đúng nguyên tác, ngắn gọn và chân thực so với bản sửa chữa trong lần in đầu của truyện vào năm 2005.

Sau khi được xuất bản ở Trung Quốc và Hồng Kông, *Xin lỗi, em chỉ là con đi* trở thành đại diện tiêu biểu cho những sáng tác xuất bản "ngược" - đăng trên mạng rồi mới in thành sách; và người mua sách là những người đã đọc đến thuộc lòng truyện *free* trên mạng. Điều này đi ngược lại toàn bộ quy trình xuất bản sách truyền thống và đánh dấu sự thành công của các cây bút vô danh.

Bản dịch tiếng Việt đăng trên *weblog* Trang Hạ, trong thời gian đầu đã thu hút hơn 2.000 lượt người xem mỗi ngày, đưa tổng số lượt truy cập *weblog* Trang Hạ tăng vọt lên hơn nửa triệu lượt. Nếu tính cả hàng chục *forum* và *website* tại Việt Nam đồng thời chuyên đăng bản dịch *Xin lỗi, em chỉ là con đĩ* trong ba tháng cuối năm 2006, lượt đọc giả của bản dịch tiếng Việt này đã lên tới hàng trăm nghìn người. Trong hai tháng 9 và 10 năm 2006, sau khi người dịch công bố *e-book* tiếng Việt của truyện, riêng số lần *download* bản dịch này dưới dạng *e-book* từ ba *host* khác nhau đã vượt ngưỡng một vạn bản. Và *Xin lỗi, em chỉ là con đĩ* đã thực sự gây ra một cơn sốt trong giới *blogger* Việt Nam cũng như trên các diễn đàn điện tử tiếng Việt.

Hiện tượng này chứng tỏ sự thích đọc, sẵn sàng theo dõi dài kỳ của người dùng Internet Việt Nam, khẳng định sức lan tỏa của truyện, và cũng khẳng định mức độ tiếp nhận của công chúng mạng (*netizen*) ở Việt Nam với một tác phẩm mạng. Nó cũng chứng tỏ sức mạnh của truyền thông hiện đại với các nghị đề công chúng không phải đến từ các nguồn tin báo chí, các nghị đề công cộng như trước đây.

Internet và hình thức nhật chí (*weblog* - ghi chép hàng ngày) mở ra một cuộc chơi văn mới mẻ. Với bạn đọc, được sự trợ giúp bởi công cụ tìm kiếm hoặc các công cụ tách tin, tổng hợp tin, *blog* cũng như diễn đàn đánh dấu sự phản hồi và giao tiếp nhà văn - bạn đọc ở mức độ tích cực và trực tiếp nhất. Với văn học, không phải nhà văn tạo ra một lứa bạn đọc; mà chính bạn đọc mới là người quyết định sự ra đời của một nhà văn. Bởi vì có công chúng, người viết trên mạng mới trở thành nhà văn được đón nhận như thế.

Còn đơn giản tại Việt Nam, nó chứng tỏ bạn đọc vẫn còn thiếu ghê gớm những "chất liệu đọc" để làm thỏa mãn nhu cầu đọc giải trí đơn thuần, nhằm xây dựng một cái nhìn đa chiều về giải trí, nhất là khi có người quen áp đặt những tiêu chí cố diễn để đánh giá một hình thức văn học mới mẻ.

Trong quý IV/2007 và quý I/2008, Công ty Sách Bách Việt sẽ lần lượt giới thiệu tới độc giả Việt Nam 4 cuốn tiểu thuyết còn lại của tác giả Tào Đình đã được Bách Việt mua bản quyền toàn bộ: *Yêu anh hơn cả từ thần*, *Anh trai em gái*, *Hồng Hạnh thối thức*, *Thiên sứ rơi xuống trần gian*.

## Chương 1: Con đi Hạ Âu

Dại Bản thường chỉ Hạ Âu nói: "Mày nuôi con điếm này, làm sao mà trông cứ như gái trinh ấy nhỉ?"

Tôi không thích mọi người gọi Hạ Âu là điếm, nhưng Hạ Âu đích thực là một con điếm bán thân nuôi miệng. Tôi cũng không nói được đi và điếm thì khác nhau ở chỗ nào; nhưng tôi vẫn cứ không thích mọi người gọi thế. Tôi chưa từng phân tích lý do.

Hạ Âu năm nay mười chín tuổi. Hạ Âu rất xinh đẹp. Cô gái xinh đẹp Hạ Âu là một con đi, không thích cười, không nhiều lời. Mặt cô luôn tràn đầy một vẻ thanh tân. Đó là nguyên nhân vì sao thằng bạn tốt Dại Bản của tôi toàn bảo Hạ Âu trông như là gái trinh.

Có thể nói Hạ Âu là một con đi không có trách nhiệm với công việc; cụ thể ở chỗ, cô vĩnh viễn không bao giờ rên rỉ trên giường.

Gai giang hồ tiếng rên dâm dật, âm thanh lúc cao thất thanh, lúc hôn hên đứt đoạn, kích thích và triển miên. Hạ Âu khi lên giường toàn cắn chặt môi chịu đựng chứ không phát ra bất cứ âm thanh nào.

Lần đầu tôi làm tình với Hạ Âu khi cô mới mười sáu tuổi. Khi tôi vừa đi vào cô ta, sự đau đớn của cô làm tôi nhầm tưởng tôi đang hiệp dâm một trinh nữ; không cầm lòng được, tôi đã vỗ về, an ủi cô. Khi vào được hoàn toàn rồi, mới phát hiện mình bị lừa, tôi lảng lạng và tức tối XXX<sup>(1)</sup> cô ta một mẹ. Có điều cũng tắt đèn.

Tôi không thích thấy vẻ khổ sở của cô, tuy tôi cho rằng đó là cô già vờ.

Có lẽ là đau quá, cô nói nhỏ một câu:

- Anh nhẹ chút đi! -

- Không được!

- Vì sao?

---

(1) Tên mặc định các website khiêu dâm - ND.

- Vì em chỉ là một con đi!

Sau này, Hạ Âu không bao giờ thốt lên một lời nào lúc ở trên giường nữa. Hạ Âu ít nói, thành ra tôi chẳng khác gì con yêu râu xanh đang thỏa mãn với một con *sextoy* bom không khí vậy.

Tôi biết tôi không phải yêu râu xanh. Hạ Âu cũng biết điều đó.

Ngoài lúc lên giường, tôi đối xử với Hạ Âu đáng hoàng, có thể nói như là một trang quân tử, tháng nào cũng đưa lương đều đặn, đúng ngày, không chậm, không thiếu. Mà cô ta cũng có quyền tự do và không gian của riêng mình; tất nhiên, lúc nào tôi có nhu cầu thì cô phải có mặt.

Đôi khi, tôi cảm thấy Hạ Âu không phải hạng người làm đi. Có thể cô ta chỉ xấu trước mắt tôi, hoặc có thể đáng về cô ấy buộc cô ấy phải làm ra vẻ ngây thơ - suốt ngày chỉ mặc quần bò, buộc tóc đuôi gà - mặc dù nó lại càng làm cho vẻ hấp dẫn của cô... đàn bà hơn.

Hạ Âu học đại học năm thứ hai. Ban ngày cô lên lớp bình thường, đêm về cô đến nhà tôi.

Bạn bè thường hỏi vì sao tôi không kiếm một cô bạn gái như thói thường mà lại đi bao một con đi làm tình nhân? Ha ha, tôi nghĩ có khi

những con đàn bà miệng leo lẻo nói yêu tôi, chắc gì đã được như Hạ Âu, dám thừa nhận: Em đã nói rõ rồi, em cần tiền. Câu đầu tiên Hạ Âu nói với tôi là: "Thưa ông, em có thể ngủ với ông không?" Đây, nói trắng ra luôn!

Bốn năm trước, một hôm, tôi và mấy đồng nghiệp đi tiêu khiên ở một quán bar tên là Yêu Lục. Hạ Âu mặc quần bò, khoác ba lô kiêu học sinh bình thường, đến trước mặt tôi, và đã nói với tôi câu đó.

Khi nói, cô ấy nhìn chăm chăm vào mặt tôi.

- Cái gì?

Tôi tưởng tôi nghe nhầm, cho dù lúc đó quán bar đang bật nhạc đồng quê nhẹ nhàng.

- Em... em có thể ngủ với ông.

Cô ta nhắc lại, âm sắc kiên định hơn mọi tưởng tượng.

Mấy thằng bạn giỏi đánh, thường ngày vẫn sợ gầm trời không có ai biết làm loạn, bắt đầu ồn ào lên, tôi tập chỉ trích Hạ Âu đáng lẽ mỗi đêm nên ngủ với một người, thậm chí có người bắt đầu vuốt lên mặt cô, xoa ngực cô.



Hạ Âu sợ hãi, song không bỏ đi, không né tránh, cứ nhìn tôi thôi.

- Cô bao nhiêu tuổi rồi? Vị thành niên à?

Nhìn cái thân hình nhỏ bé phát dục chưa lấy gì làm đầy đủ của cô, tôi không khỏi nghi ngờ. Nhưng đôi mắt của cô quá đẹp; màu da trắng thắm từ trong ra ngoài mang một vẻ cuốn hút khó tưởng tượng nổi.

Khi lớn hết, chắc hẳn cô ta sẽ... ra trò đây!

- Em đã mười sáu!

Cô ta nói khê.

- Bé thế thôi à? Cô làm nghề gì?

Xem ra cô ấy có vẻ không thể làm nổi cái nghề làm dĩ!

- ... Làm dĩ!

Chỉ đến lúc nói câu này, cô mới tỏ rõ vẻ rúm ró.

- Cô cần tiền à? Tuổi còn bé thế này mà không chịu học hành.

Chút lý trí còn lại trong tôi đã lên giọng giáo huấn cô; và chẳng tôi muốn nói thêm vài câu mà. Nhưng khi nhìn vào đôi đồng tử nông và trơ,

tôi thấy tôi đã nhầm; cái nhìn kia bình thản, tự nhiên, như đang hỏi ý kiến người lãnh đạo một vấn đề gì đó.

Sau đó tôi đưa cô ta về nhà, nhưng không giữ cô lại qua đêm. Làm xong chuyện kia, cho cô ta năm trăm tệ rồi thả cô đi.

Tôi thừa nhận tôi đó, khi tôi bảo cô ta đi ra, ánh mắt lưu luyến của cô ta làm tôi hơi tiêg tiếc, nhưng tôi vẫn lạnh lùng đóng sập cửa chính, tự nhủ: "Cô ta chỉ là một con đi" để an ủi nỗi ân hận cứ day dứt mãi trong tôi.

Một con điếm non kỳ dị. Tôi cười đau khổ với tôi. Trần đời này, cái chó gì cũng có đủ rồi, gặp càng nhiều, thì thành thực càng nhanh thôi mà.

Nhưng tôi không thể ngờ rằng, hai năm sau, khi gặp lại cô ấy, tôi đã hứa sẽ bao nuôi cô ấy hai năm, trong thời gian đó, nếu cần thì ở luôn tại nhà tôi, mỗi tháng tôi cho cô ấy bốn nghìn tệ.

## Chương 2: Người tình của tôi

Lần tôi gặp lại Hạ Âu là vào mùa hè hai năm sau đó. Khi ấy tôi vừa chia tay người yêu; tôi cảm thấy vĩnh viễn, chẳng bao giờ tôi có thể đáp ứng được những gì mà người phụ nữ cần. Ví dụ như thời gian, ví dụ như hôn nhân. Sau khi chia tay, có một thời gian tôi rất ngơ ngác; tôi biết, đó là nỗi trống trải.

Hai năm nay công việc của tôi vẫn đậm chân tại chỗ, làm tôi bắt đầu bất mãn. Tiền và những đêm thành phố bao bọc kín mít những mê mòi của tôi.

Lái xe chạy vô định trong thành phố, tôi nghĩ ngợi lung tung. Tôi đây, mặt mũi sáng sủa, nhưng suy cho cùng thì cũng chỉ là một người nghèo trong một xó xỉnh của thành phố. Và tôi giống hệt như mọi thanh niên thành đạt ở thành

thì, nghèo đến mức chỉ còn mỗi tiền bạc, và đây những lý do hạn đời chất chứa trong lòng.

Mùa hè năm đó thực sự oi ả; tôi bật máy lạnh để quên cái không khí nóng nực ngoài cửa kính xe. Khi xe lướt qua cổng trường Đại học C, tôi bắt gặp Hạ Âu. Khi nhận ra cô, tôi lặng lẽ dừng xe.

Tôi đã hiểu vì sao cô mang tên Hạ Âu - khi đứng dưới ánh mặt trời, nghiêng nghiêng gương mặt bị nắng chiếu hồng rồi cứ đứng yên như thế, trông cô giống như một làn gió thanh tân giữa trưa nóng. Tất nhiên là lúc đó tôi còn chưa biết tên cô.

Tóc đã dài hơn xưa một chút, mặt không khác, thân thể đầy đặn hơn vài phần, đường nét hấp dẫn song dáng vóc vẫn thanh mảnh như ngày nào. Tôi phát hiện ra suốt hai năm nay, tôi luôn khao khát đôi mắt kia, đôi mắt vô tình liếc tôi một lần. Vẫn là sức cuốn hút ma mị và trong trắng ấy.

Con đường này biết chăm chút phong cách, giữ gìn khí chất, ít nhất cũng chẳng ai nhìn ra cô nàng làm nghề gì.

Sau khoảng mười phút, một người đàn ông trung niên không rõ mặt bước tới, cúi cho cô ta

một gói gì đó, rồi đi. Tôi bỗng khó chịu với sự lưu luyến của ông ta lúc bỏ đi.

Tôi xuống xe đi về phía cô ta:

- Hi! Cô em, hy vọng em còn nhớ tôi.

Tôi ác ý nhấn mạnh hai chữ "cô em" một cách tàn nhẫn và rành mạch.

Vừa nhìn tôi, cô ta đã nhận ra ngay:

- Ông à? - Rồi cô ta định đi.

Nhưng tôi gọi cô ta lại.

- Em đang làm gì? - Hỏi thừa. Chẳng phải là cô ta đang đi vào cổng trường Đại học C sao?

- Làm đi!

Cô đáp, có vẻ đã bất cần hơn so với hai năm trước.

Bỗng nhiên, tôi giận dữ vô cớ:

- Mẹ bố mày, mày làm đi cái gì? Tao còn chưa gặp con đi nào vừa xấu vừa mất dạy như loại mày!

Cô nàng khựng lại một chút, rồi cười. Cần phải nhắc là Hạ Âu rất ít cười, nhưng khi nàng cười, như bông bồ công anh bị gió thổi tan, sẽ bay khắp nơi nơi.

- Thế thì tôi là một con đĩ không yêu nghề.  
Còn gì nữa không? Tôi phải vào trường đây.

- Guom đã, thế... người đàn ông lúc này  
là ai đây?

Hỏi xong, tôi thấy mình ngu quá.

- Sao anh không nghĩ đây là bố tôi?

Cô nàng nói, mặt thản nhiên, lạnh lùng.  
Vậy mà tôi tưởng nàng cười giễu - chứ tôi tưởng  
đĩ là phải thế nào nữa đây?

- Cô tên là gì?

- Hạ Âu.

- Ờ, Hạ Âu. - Tôi ngắm nghĩ giây lát - Giai  
của cô cho cô bao nhiêu tiền?

- Ông ta không phải giai đang bao tôi,  
ông ta chỉ như là chủ nhà. Lúc này ông ta cho tôi  
hai vạn.

Tôi tuyệt vọng đến tận cùng, liệu ai tưởng  
tượng được, một thiếu nữ xinh đẹp như đóa hoa,  
đúng đuôi nắng sáng, dáng vóc thanh nhã, thuần  
khiết trong chiếc áo sơ mi và quần jean, lại có thể  
thản nhiên mô tả việc trao đổi thân xác và tiền bạc  
với một người đàn ông, tự nhiên như thế chỉ khen:  
"Em hôm nay nhìn thấy một chiếc váy rất đẹp!"

Thực ra tôi lại hy vọng cô nàng chỉ sống và nghĩ đúng với lứa tuổi thanh xuân của nàng.

- Tôi sẽ bao cô!

Câu này không phải một lời chót lưỡi. Thật là kỳ cục. Nghe giọng nói và gương mặt tôi lúc đó, có vẻ như khắc khoải lắm thì phải.

- Tốt thôi!

Cô ta nói, mặt lạnh te, không chút cảm xúc.

Sau đó cô ấy thuộc về tôi, trong thời gian hai năm.

Tôi hào hứng tới mức, thậm chí đã quên không dắt cô ta đi khám xem có bệnh kín hay không.

Nhưng cũng chỉ vài hôm sau, tôi phát hiện mình đã mang về một con *sextoy* bơm không khí không biết rên rì trên giường, lúc nào cũng như một con cầm chỉ biết cầm mặt nấu cơm, pha trà.

Mỗi chiều tan sở, về là thấy Hạ Âu sắp trên bàn đồ đàn, lặng lẽ cắm ánh mắt vào bát thức ăn, không hiểu đang ngẫm nghĩ cái gì, cũng không biết có vui thích gì không. Tôi phải lớn tiếng nhắc:

- Này, tôi về mà ngay cả đôi dép đi trong nhà cô cũng không thèm mang cho tôi sao?

Thế là cô nàng mới vội vã đi tìm cho tôi đôi dép lê.

Hạ Âu là một cô gái ngoan, kêu thức ăn nhạt bèn đi bỏ muối; than mệt mỏi sẽ đắp lưng cho tôi. Nhưng có điều cô không thốt một lời. Cái "ưu điểm" không phát ra âm thanh của cô cũng được biểu lộ ở trên giường, đây là nơi duy nhất mà tôi mãi không thể chịu đựng được, cũng là nơi duy nhất cô tỏ ra bướng bỉnh.

- Hạ Âu, em đừng cắn môi nữa! Ngoan nào! Thả lỏng cơ thể nào! - Tôi dẫn dụ.

- ...

Vẫn không nói, mặt trở lì. Cô thường làm cho tôi tụt hứng, chỉ thiếu điều bị liệt dương.

Có lúc công việc bận rộn, ngồi trước màn hình máy tính mãi, đầu óc tôi quay cuồng, nhưng ngắm cô ấy một cái, lòng tôi cũng bình yên lại. Khi tôi ở nhà, cô ấy luôn như chú chim thanh tĩnh đậu nhẹ bên tôi; tôi đoán cô ấy ngồi bên tôi là để chờ mắt tôi nhìn sang, bởi mỗi khi tôi nhìn cô ấy, cô ấy đều lặng lẽ nhìn lại. Cái nhìn lướt từ đôi mắt đẹp lặng im của cô, không gọn thoáng dục vọng nào, kỳ lạ sao làm tôi như đang ngắm bức tranh phong cảnh và lòng chùng xuống. Có lần



Xin lỗi, em chỉ là con đi

tôi tưởng chúng tôi là đôi vợ chồng đã mười năm chung sống.

Tôi thường ôm lấy Hạ Âu, nửa đùa nửa thật, đe: "Giờ em là của tôi rồi, không được phép nghĩ đến người đàn ông nào khác. Hai năm ở bên tôi, em chỉ là của riêng tôi!" Hạ Âu thường chỉ nhìn tôi. Im lặng.

Nhưng tôi hiểu tôi không bao giờ thích cô, chỉ vì cô làm gái. Đối với cái nghề dĩ điểm, tôi không khinh nhưng cũng chẳng tôn trọng. Tôi không phí chút cảm tình nào với nó.

### Chương 3: Mẹ vợ

Lần tôi thấy Hạ Âu cười nhiều nhất, đó là vào dịp sinh nhật cô.

Tôi hôm trước, tôi đang ngồi soạn văn bản trên máy tính, Hạ Âu rửa bát xong, kéo ghế đến ngồi cạnh tôi.

Mấy hôm trước tôi mua cho cô cái váy trắng mặc ở nhà. Đây là món quà đầu tiên tôi tặng cô. Khi đón lấy cái váy tằm thường ấy, cô đã cười - tuy chỉ mím miệng nhưng khuôn mặt rất hoan hỉ. Rồi sau đó cô liên tục mặc nó, như thể một bông hoa gạo trắng bay lang thang trong căn phòng. Trông cô có vẻ nữ tính hơn cả lúc trước.

Thì tôi đã nói, cô ấy tiềm ẩn sự quyến rũ.

Khi đó cô đang mặc chiếc váy này; cô cách tôi một khoảng vừa đủ để tôi nhận thấy hương thơm phụ nữ trên cơ thể cô thoảng qua.

Tôi thấy tôi khó mà tập trung làm việc được nữa, quay sang liếc cô một cái, vốn định trách móc nhưng lại gặp đôi đồng tử long lanh cười.

Hạ Âu đang cười, tôi thốt nhiên cảm giác mùa xuân tràn ngập căn phòng, với cỏ hoa lãng đãng xao động.

Nỗi khó chịu tiêu tan hoàn toàn.

- Em cười à, Hạ Âu?

- Vâng.

Cô đáp, còn gật đầu thơ trẻ, vô cùng đáng yêu.

- Là thật đấy, nói xem nào, cái gì làm em vui?

- Từ ngày mai, em đủ tuổi kết hôn rồi! - Cô nói.

Ngày mai cô ấy có thể kết hôn? Nghĩa là sao? Hạ Âu quen thói lấp lửng.

- Mai em tròn hai mươi.

Cô ấy đáp nhẹ, cười, tôi lại có thể cảm thấy cái cười hiếm hoi rung động lòng người.

Tôi không muốn nói tiếp câu chuyện của cô, vì, chẳng lẽ bạn thích nói chuyện cười xin với một con đã hai mươi tuổi sao?

- Ồ, à, tốt đấy, lớn rồi còn gì. Hạ Âu, nói xem, thích quà gì nào?

Phụ nữ nói với bạn về sinh nhật của họ, lại với ánh mắt chờ mong thế kia, hẳn là có hàm ý về quà tặng. Hạ Âu là người phụ nữ thực tế và không vòng vo.

- Em đòi, thì anh sẽ cho chứ?

Tôi kinh ngạc nhìn người phụ nữ đang nghi ngờ kia, đôi đồng tử như thủy tinh nhìn tôi với cái nhìn trong veo của con trẻ.

- Không, phải xem em đòi gì. Bởi tôi rất cuộc cũng chỉ là một người làm thuê cho người khác. Không thể cho em nào nhà, nào xe v.v... - Tôi ngẫm nghĩ, kết hợp với lời nói trước đó của cô ấy, thấy rất buồn cười; lẽ nào cô ấy đòi tôi cưới? - Tất nhiên, tôi càng không thể hứa hẹn với em những gì xa xôi hơn thế...

- Em muốn ngày mai anh cùng em đi thăm một người, với tư cách là bạn trai của em.

- Cô nói rành rọt.

Tôi đang suy xét, nghĩ mãi không hiểu cô ấy định làm gì. Với tôi, cô ấy là người phụ nữ khó hiểu nhất.

- Ngày mai, vừa hay anh cũng không phải đi làm!

Tính hết cả rồi, xem ra cô ấy đã chuẩn bị từ lâu. Tôi nhìn cô để phòng:

- Đi thăm ai?

- Mẹ em!

Ngày hôm sau, tôi ăn mặc tề chỉnh y như đi gặp mẹ vợ thật, somi trắng, kẹp cravat nạm vàng, bộ veston xịn được chính tay Hạ Âu là phẳng phiu, đôi giày bóng láng không hạt bụi.

Mẹ em tinh đời lắm! - Hạ Âu nhắc nhở tôi.

Hạ Âu cũng mặc tuyệt đẹp, mỗi cử chỉ của cô đều toát lên vẻ trẻ trung.

Chúng tôi lên xe trước bao ánh mắt tò mò, đẹp như một đôi kim đồng ngọc nữ.

Khi tôi lái xe, thỉnh thoảng lại nhìn sang Hạ Âu ngồi bên, thấy cô cứ ngó hoài ra cửa kính, chả nói câu gì, chỉ chiếu vào trong mắt tôi một dáng đẹp. Tôi lại bắt đầu mơ mộng, tưởng đâu như tôi đang dắt cô dâu mới về thăm nhà.

Tôi vốn tưởng mình chỉ miễn cưỡng chiều theo ý cô; không ngờ lại cảm thấy hài lòng thế.

Xe chạy chừng nửa tiếng thì tới.

Gia đình Hạ Âu đâu có nghèo khổ gì; ít ra thì khu biệt thự giữa hoa viên mà mẹ Hạ Âu ở là thứ mà tôi cũng không thể mua cho bố mẹ tôi. Tôi liếc nhìn Hạ Âu. Cô gái bao tên gọi Hạ Âu này sao lúc nào cũng khó hiểu thế?

Nụ cười nhất ở chỗ, khi Hạ Âu bấm chuông tầng mười sáu, chẳng hiểu sao, tôi bỗng toát mồ hôi đầm đìa. Thật là nụ cười! Trước đây, đã bao giờ tôi phải đi diện kiến các bậc phụ huynh của bố đâu. Gần ba chục tuổi đầu rồi tôi không thể phân tích rõ vì sao lần này, già vờ làm vệ sĩ cho "nàng" mà lại hồi hộp, lo lắng thế.

Cửa mở.

- Ôi, Baby của mẹ đã về rồi! Để mẹ ngắm con nào, ôi sao mà gầy thế này! Baby, lần trước mẹ bảo mang chìa khóa rồi cơ mà? Sao lần nào cũng bắt mẹ mở cửa? Baby, con ở trường thế nào?

Tôi đứng sững ở cửa, tròn mắt nhìn người phụ nữ vừa mở cửa đã vội ôm chầm lấy Hạ Âu, vừa nói cả tràng không ngừng vừa đỡ giúp Hạ Âu xách túi vào nhà. Hạ Âu cũng nghiêng vào lòng mẹ, cười không nói gì, cười theo cách tôi chưa từng được thấy, vừa ngọt ngào vừa nũng nịu, nửa thân thiết nửa hờn dỗi, thiết tha vô bờ.

Người phụ nữ gọi Hạ Âu là Baby chỉ là một người mẹ bình thường, ôm con gái trong lòng, âu yếm dỗ dành.

Tôi mắt ươn. Tôi ngỡ ngác. Hạ Âu là một con dĩ.

Không nói ra được cảm giác khi bạn nhìn thấy một con dĩ trăm chồng không liêm sỉ, khi về nhà giữa tình yêu gia đình... mà có lẽ khắp cả gầm trời này, chỉ có mẹ cô là dám yêu cô vô bờ bến như thế.

Người phụ nữ gọi Hạ Âu là Baby, trạc ngoài bốn mươi, phong thái cao quý, có điều trắng xanh, và rất gầy, trán cao, tóc hơi mỏng... Lúc này bà có vẻ nhân từ của một người mẹ. Tôi nghĩ đôi mắt Hạ Âu hoàn toàn được di truyền từ mẹ, đẹp ma mị. Chỉ có đồng tử của Hạ Âu với cái

nhìn ngây thơ làm người ta cảm thấy thanh thản là có phần nổi bật hơn mẹ.

- Thôi đi mẹ, còn có khách nữa! - Lúc này Hạ Âu mới kéo tôi ra - Đây là anh Bân!

Người phụ nữ lúc đó mới để ý thấy tôi, ánh mắt liền tỏ ra cảnh giác cao độ.

- Cháu chào bác! Cháu là Hà Niệm Bân - Tôi giống một quý ông, vội vã gấp lưng cúi chào, nơm nớp lo không được người ta quý mến.

- Ô... tốt quá, Bân à? - Bà đưa mắt nhìn Hạ Âu - Anh là...

- Mẹ, anh ấy là bạn trai của con - Cô ấy nói với vẻ như thật.

- Bạn trai? - Ánh mắt lo lắng của bà làm tôi bứt rứt.

- Vâng mẹ ạ, anh ấy đã cầu hôn con. Chờ con tốt nghiệp xong, chúng con sẽ kết hôn - Hạ Âu nói, hơi mỉm cười.

Tôi như bị giáng một đòn vào đầu. Đính hôn? Với Hạ Âu? Trời đất! Không thể tin nổi!

- Ôi, đính hôn rồi? - Đôi mắt của mẹ cô thoáng chốc đã mang một vẻ hiền hậu chưa



từng có, quen thuộc như vẻ hiền từ yêu thương hay gặp trong mắt mẹ tôi.

- À, ồ, vâng, thì là... cháu rất yêu Hạ Âu nhà bác - Đối diện người mẹ hiền từ này, tôi chả biết nên nói gì. Trong lòng tôi thầm nghĩ, chờ về nhà phải chinh cho Hạ Âu một trận mới được, tôi lấp bắp nói.

- Ôi, tốt quá, ôi trời ơi tốt quá, vào nhà, vào nhà mau lên! - Bà dịu dàng kéo tôi vào nhà, sau đó bắt đầu trò nên bận rộn.

Mang hoa quả tới, rót trà, lấy đồ uống và bia... như là sợ không mang được hết những thứ có thể ăn ra đãi khách vậy.

- Hạ Âu! - Bà gọi có phần nghiêm khắc - Sao con cứ đứng đực ra đấy mà cười? Mau gọt cho Bán trái táo! Thật là cái đồ, lớn rồi còn.... Ôi, con gái, đúng là lớn thật rồi, lớn lên... rồi cũng phải... - Vừa nói bà vừa đi vào bếp.

"Nhạc mẫu" vừa đi khuất vào bếp, tôi liền thay đổi nét mặt, định nghiêm khắc mắng cho cô một trận, sao lại nói lảng nhãng lừa cả bậc cha mẹ. Nhưng khi quay ra, tôi nhìn thấy Hạ Âu đang gọt táo, một giọt nước mắt long lanh tràn ra từ cái nhìn của cô.

Hạ Âu hầu như không khóc. Tổng cộng có ba lần tôi nhìn thấy nước mắt của Hạ Âu. Đây là lần đầu tiên, lần thứ hai là khi mẹ cô qua đời, lần thứ ba là khi kết thúc câu chuyện này.

Nước mắt của Hạ Âu, chảy dài theo gò má trắng trong veo của cô, mỗi giọt lăn nhanh như đang bay. Tôi đã quên tôi định mắng, đứng lặng không biết phải làm gì.

Đúng lúc tôi đang bối rối thì mẹ cô xuất hiện; vừa thấy con gái khóc, bà liền hỏi lý do.

- Mẹ, Bà bắt nạt con!

Vốn tôi cũng muốn biết vì sao cô khóc, cũng đang chờ câu trả lời, không ngờ lại nghe cô chỉ vào tôi, ánh mắt mẹ cô cũng hướng về tôi theo ngón tay nhỏ bé, xinh xẻo kia.

Lúc đó thật lòng ngượng quá, thậm chí trách Hạ Âu tính đồng bóng. Tôi đứng thộn ra không biết làm sao.

- Hà, Bà bắt nạt con à?

- Vâng, người ta gọt táo xong rồi lại bảo không ăn, đòi ăn lê. Nhưng mà người ta đã gọt táo xong mất rồi.

Tôi cuống, thật tôi có thấy cô nàng đưa  
táo cho tôi bao giờ đâu.

- Dào ôi, Baby, đừng có bướng nữa! Mẹ  
cứ tường chuyện gì to tát lắm, con bé này! - Mẹ  
cô trút hơi thở nhẹ nhõm. Quay sang tôi, bà  
cười - Hà hà, Bân này, đúng là cháu đã chiều  
chuộng đến làm hư con bé Hạ Âu nhà chúng tôi  
rồi, trước nó có biết nũng nịu đâu. Ha ha, tốt  
với nó là đúng, nhưng có lúc đừng chiều quá.  
Cháu xem, nó đang nhiều sự kia!

- Mẹ! - Hạ Âu nhấm nhứ, giọng có vẻ xấu hổ.

Tôi giờ đã hoàn hồn, nói tiếp lời:

- Dạ vâng, hồi mới đầu cháu thấy cô ấy  
bé bỏng, ngoan ngoãn, cháu nuông vài tháng,  
mà giờ sắp cuối lên cổ cháu rồi đấy. Bác cứ yên  
tâm, sau này cháu sẽ tốt với Hạ Âu; nếu em ấy  
không thay đổi, cháu sẽ chiều theo em, cho em  
bướng cả đời. Đến khi già, vẫn còn nũng nịu  
với cháu.

Nói xong tôi nghĩ, mình diễn kịch chẳng  
tệ. Tôi nhìn Hạ Âu, nước mắt cô ấy còn chưa  
khô trên má, có lẽ không ngờ tôi nói thế, cô tò  
ra kinh ngạc. Nhưng chỉ một giây thoáng qua,  
cô ấy bỗng cảm động vô chừng.

Mẹ cô tin, nói vài câu rồi lại chui vào bếp.

Tôi nhìn Hạ Âu, cô nhìn tôi, cười; đúng là tôi càng lúc càng không hiểu nổi.

Hạ Âu nhắc khê tôi đi giúp mẹ cô làm cơm. Tôi nói được, rồi tôi vào bếp. Lúc tôi đứng đây, Hạ Âu nói thật khê và thật trân trọng:

- Cảm ơn anh!

Cô ấy nói, giọng nhẹ và mềm, âm sắc chân thành.

Tôi vào bếp. Nói thật tôi cũng không biết nấu ăn lắm, nhưng trước đây, về nhà, tôi toàn xắn vào cạnh mẹ, thường xuyên giúp mẹ nhặt rau, vo gạo lật vớt. Cho nên công việc trong nhà bếp với tôi quá quen thuộc. Tất nhiên, đó là chuyện hồi mẹ tôi chưa qua đời.

- Bác để cháu giúp! Có cái gì cần cháu làm không ạ?

- Ôi, cần cháu làm cái gì chứ? Chỉ cần làm xong, cháu ăn nhiều hơn vài bát là quá tốt rồi! - Sao câu nói này hết như của mẹ tôi? Tôi nhớ ngay đến mẹ, đã suýt bật một tiếng "thưa mẹ".

Tôi bắt đầu làm một món lật vớt gì đó, cố để không bị tay quàng chân vướng, trong lúc

đó nghe bà kể đi kể lại - Hạ Âu là cô gái ngoan... Nó ngoan từ tấm bé v.v... Tôi không nói, chỉ đôi khi thành thực vâng.

Bà đang nói đến chuyện dạo này thường đau bụng, tôi liền nghĩ đến thứ thuốc tốt chữa đau bụng của cha tôi ngày xưa, tôi nói lần sau sẽ mang thuốc tới. Bà cảm động nhìn tôi, dường như sắp rơi lệ. Khi đó, tôi phát hiện ánh nhìn của bà, chân thành, thật thà, sao giống hệt cái cách mà Hạ Âu nhìn tôi.

Không thấy bóng dáng một người đàn ông, cũng không nghe mẹ Hạ Âu nhắc gì về cha cô. Tôi thương cảm nghĩ, có lẽ gia đình này không hào nhoáng thật như bề ngoài.

Cơm canh cũng không có gì đặc biệt, song tôi ăn liên ba bát lớn; mẹ Hạ Âu vui tới mức khuôn mặt hồng sáng lên, chẳng ngại ngừng gì mà khen ngợi ngay trước mặt tôi.

Giữa câu chuyện, bà hỏi nghề nghiệp của tôi. Chưa kịp trả lời, Hạ Âu đã cắt ngang, vội vã.

- Mẹ, sao mẹ luôn hỏi cái ấy, cứ làm như nhà mình thì thế lực lắm ấy!

- Ừ, được rồi, thì không hời. Này Bân, ăn thêm thịt đi! Cháu mà béo hơn chút nữa thì tốt!  
- Nói đoạn gấp sang tôi một gấp thịt đây.

Tôi nuốt chửng.

Tôi lạ ngay chính bản thân tôi. Đúng ra thì tôi đang làm cho một công ty liên doanh có quy mô và ảnh hưởng khá lớn, lại thuộc tầng lớp lãnh đạo cả vạt kẹp kim vàng, trước đây đó là những thứ làm tôi tự hào. Vậy mà sao Hạ Âu vội vã không để tôi nói ra? Tất nhiên tôi cũng chẳng cần khoe khoang trước mặt mẹ Hạ Âu làm gì, tôi chỉ muốn nói cho nó tốt đẹp chút, cho bà vui lòng, cảm thấy con gái mình không chọn lầm người. Nhưng Hạ Âu không muốn cho tôi nói, tôi cũng không nói thêm.

Ăn tối xong Hạ Âu đòi về, thấy rõ bà mẹ không muốn rời con, mà cũng chỉ nói: - Sao về sớm thế, không nghỉ ngơi thêm đi? - Khi Hạ Âu không đồng ý, bà chẳng nói gì nữa.

Bà lưu luyến tiễn chúng tôi xuống gác, Hạ Âu bảo:

- Mẹ, mẹ lên đi!

Bà bảo:

Xin lỗi, em chỉ là con đi

- Thôi, con về.

Xe chạy đã xa, sau khúc quanh, qua kính chiếu hậu, tôi thấy bà vẫn đứng đó, kiễng chân nhìn theo con.

- Em nên ở bên mẹ em nhiều hơn, mà cũng đâu có xa. - Tôi nói khê, Hạ Âu giờ đã quay về nét mặt lạnh lùng, thờ ơ quen thuộc.

Cô cúi đầu, chả nói gì. Tôi cũng không hỏi nữa; tôi không muốn truy cứu ra những chuyện tôi chưa hay. Tôi nghĩ cũng chả cần.

Khi xe sắp vào trung tâm thành phố, Hạ Âu bỗng bảo tôi quay đầu xe.

- Quay lại, quay lại chỗ vừa rồi! - Cô nói vội vã, có vẻ ra lệnh.

Tôi nhìn cô lạnh lùng.

- Ồ, thì là, em xin anh quay xe lại, được không?

## Chương 4: Bông bồ công anh bay tan trong gió

Tôi đành quay xe lại. Tự nhủ: Thôi, hôm nay là sinh nhật cô ta, chiều một lần vậy.

Thực ra tôi cũng chưa bao giờ bắt buộc được cô nàng cái gì.

Đỗ xe tại bãi xe, tôi định đi về phía nhà cô, nhưng Hạ Âu gọi lại.

- O, thế không phải là quay lại gặp mẹ em?

- Không phải. Bây giờ em muốn đòi anh món quà sinh nhật thứ hai. - Cô ấy chớp mắt nói, như kiểu những cô học trò.

Tôi nhíu mày, giọng ỉu xuống:

- Nào, nói đi!

Trong lòng tôi nghĩ thầm, Hạ Âu, cô nghĩ cô là ai?



Xin lỗi, em chỉ là con đi

Đáp án làm tôi ngạc nhiên: Muốn ăn chè  
tôm lạnh<sup>(1)</sup> với tôi.

- Em muốn anh mời em ăn món chè tôm  
lạnh - Cô ấy nói xong, cười rất ranh mãnh, ánh  
mắt có vẻ trêu chọc, cô chắc phải thấy rõ tôi đang  
bất mãn cực độ.

Chè tôm lạnh, nếu tôi nhớ không nhầm,  
chỉ một đồng một bát. Ngày nhỏ tôi đã từng ăn,  
chè làm bằng bột gạo,  
từng sợi nhỏ trắng bóc  
và tròn, bỏ trong nước  
đá với đường đỏ, thêm  
ít vùng.

Tôi nhìn cô, cái cô gái này luôn làm tôi  
luống cuống không biết phải làm gì. Đứng giữa  
làn gió nhẹ đầu mùa hạ, cô cười như một bông bồ  
công anh thanh nhã đang tan ra trong bao la.

---

(1) Chè tôm lạnh: bột gạo chế biến như nấu bún ở Việt Nam, ép bột gạo chín qua một cái vá thủng xuống thau nước lạnh, để tạo ra những giọt bột đầu to đuôi vắt nhỏ như hình con tôm, sau đó ăn với nước đường thơm, một kiểu chè ăn vặt có xuất xứ từ Văn Nam, Trung Quốc (ảnh kèm - ND).

Bông bở công anh bay tan trong gió

- Tôi không nghe nhầm chứ? Em bảo ăn cái gì?

- Đi theo em! - Rồi cô ấy kéo tay tôi chạy nhanh như bay.

Năm đó tôi hai mươi chín tuổi, cảm tưởng như tôi đang yêu lần đầu tiên trong cơn gió thắm.

Cô ấy đi trước, thỉnh thoảng ngoái lại giục - Nhanh nào, anh già rồi à? - và mở to mắt cười hào hứng. Lần đầu tiên cô cười không còn dè dặt. Ngày trước Hạ Âu không hay cười, hoặc cũng chỉ mỉm miệng với cái nhìn lặng lẽ.

Tôi vui, để cô nắm tay kéo đi. Bạn có thể tưởng tượng tôi ở trong vùng hương khi gió nhẹ thổi qua mái tóc cô dập dờn; mùi hương thiếu nữ làm Hạ Âu như biến thành cô con gái út của Biên. Còn nhớ ngày nhỏ đọc truyện cổ tích, Biên có mười hai cô con gái, mà cô út đẹp nhất, lương thiện nhất.

Chạy một chập, Hạ Âu dừng ở một gánh quả ven đường. Cả "quán" chỉ một chiếc dù to che nắng và một chiếc bàn tứ giác, tám biển "chè tôm lạnh năm hào" viết tay đã tróc sơn. Trước mặt, một dãy nhà cấp bốn, trẻ em, phụ nữ thông thả

Xin lỗi, em chỉ là con đi

trong ánh nắng hè, hiếu kỳ nhìn chúng tôi - hai người ăn mặc sang trọng đi ăn món quà quê.

Tôi cảm giác mình bị điên.

Hạ Âu rất vui sướng, cô lạnh lót gọi chủ quán, kêu hai phần chè.

- Hạ Âu, phải không?

Bà bán hàng trạc năm mươi, mặt đầy tàn nhang tỏ ra rất thân thiện.

- Dạ con, bác Trương! Con đưa bạn đến ăn chè của bác!

Bà bán chè để ý tôi, cái nhìn hàm súc y như của mẹ Hạ Âu. Nhìn đến nỗi tôi sắp đỏ mặt. Mồ hôi nhỏ giọt. Sơm trắng, áo veston; dưới cái dù che nắng của bà, tôi không biết để tay chân vào đâu.

- Ngồi đi, chàng trai! - Bà thân thiện mời, cười như hương dương giữa núi.

Tôi nhìn Hạ Âu đang tìm ghế, tôi muốn ngồi gần cô.

Bà chủ bung hai tô chè to tướng.

Tôi chả muốn ăn, húp ít nước rồi bỏ bát qua bên.

Bông bỏ công anh bay tan trong gió

Hạ Âu bắt đầu ăn, từng miếng một, ăn rất nhanh, loáng cái đã nhìn thấy đáy bát. Sau đó, cô cười và nói: "Cháu muốn nữa."

Tôi không nhận ra Hạ Âu mới đêm trước ở bar Yêu Lục, uống Chivas với một vẻ yêu kiều thanh nhã.

Chăn mồi rồi, bỏ dép khỏi chân, cô ấy khóa đôi gót trần trắng nõn, kéo váy lên cao lộ cặp đùi bắt mắt xinh đẹp. Cô như con thùy yêu trong núi sâu rừng cao, chà cần diêm trang, chà cần tón công quyền rũ đã đầy mê hoặc.

Cô thấy tôi nhìn, lè lưỡi cười:

- Anh làm sao cứ nhìn em? Mắt tròn chưa kìa, trông thật ngồ!

Tôi không biết trả lời sao. Cô ấy lại bắt đầu ăn, trông thật đáng yêu.

- Bác Trương, món chè nhà bác sao ngon ghê! Cháu muốn thêm một bát!

- Ha ha, ngon phải không? Thế thì cháu chăm đến nhé, bao nhiêu năm không gặp cháu. Thế mẹ cháu khỏe không?

- Dạ, mẹ cháu vẫn thế.

Sau đó, cô ấy lại tiếp tục ăn.

- Em à, có vẻ hồi trước em hay đến đây? -  
Tôi không nhận được phải hỏi.

- Vâng, anh nhìn ngôi nhà thứ ba, bên trái, em lớn lên ở đây. Em lớn bằng chè tôm lạnh của bác Trương. Hì hì. - Cô ấy nói, nhìn bà chủ quán cười. Lại cúi xuống ăn.

Ngon thật thế ư? Sao tôi cảm thấy giống... giống hình vẽ một thứ côn trùng trong toilet. Càng nghĩ càng không dám ăn.

- Nhà em trước ở đây à? - Nơi đây nhiều cây xanh, thực ra vẫn là khu người nghèo.

- Vâng ạ, em ở đây. Mười ba năm, à, thế thì quán chè này có lịch sử hơn mười năm rồi. - Cô ấy nói chậm rãi; theo lời cô, tôi tưởng tượng, một thiếu nữ xinh đẹp lớn lên từ xóm nhỏ.

Nghe cô ấy nhắc lại hồi ức thật dịu nhẹ, có lẽ còn ngon hơn cả món chè tôm lạnh; ít ra là tôi cảm thấy thế.

- Còn sau đó?

- Sau đó mẹ em đeo được một người đàn ông lắm tiền, rồi mẹ con em cũng giàu theo, dọn vào khu biệt thự hoa viên cao cấp nhất trong thành phố... Có điều từ đó em không còn dịp ăn

Băng bỏ công anh bay tan trong gió

món chè của bác Trương - Bát chè này cô lại ăn hết rồi, nhìn tôi, hỏi: - Sao anh không ăn?

- Vừa ăn no xong, không muốn ăn thêm.

- Thế để em giải quyết hộ anh.

Tôi chưa kịp phản ứng, bát chè vẽ hoa lam đã bị kéo về phía trước mặt Hạ Âu, và cô húp liền.

- Em thèm thì cứ gọi thêm vài bát nữa là được, chú việc gì... - Tôi phản nản.

- Lỡ chết, bác Trương chà lấy tiền mình đâu.

Ngẫm ra cũng đúng.

Hạ Âu lại bắt đầu nhìn tôi, kể:

- Hồi nhỏ, nhà em nghèo cực, em không có bố, mẹ nuôi em đến năm mười tuổi. Còn nhớ mỗi lần em tan học, đều phải ăn một bát chè tôm lạnh. Hồi đó mẹ em mang cái bát to nhất trong nhà đi mua cũng không đủ cho em ăn no. - Hạ Âu nói nhiều nhất từ khi quen tôi. - Kể ra chè ở đây, mùi vị không thay đổi, vẫn mát mát thanh thanh, vừa mềm vừa dai.

Tôi nhìn Hạ Âu. Cô ấy ăn chè như một kiểu hưởng thụ, tôi không thể tin được đây là cô gái bao của tôi.

Thì không phải Hạ Âu chỉ là một cô gái bao sao?

Tôi nhìn ngược hướng Hạ Âu, mới thấy hai bên đường toàn nhà cấp bốn, đường chỉ rộng năm mét, còn có cả đường lát đá, có một đứa bé còi truồng mập mạp nhìn chúng tôi. Tôi nhìn nó, nó sợ hãi chạy mất.

Bát cuối cùng này Hạ Âu ăn rất chậm, có lẽ mất nửa tiếng. Tôi biết cô ấy lưu luyến.

Tôi muốn hỏi cô, vì sao không chuyên tâm học cho thật giỏi lại đi làm cái nghề này, mà chả biết hỏi thế nào.

- Mẹ em... có lẽ chả sống được đến năm sau! - Tiếng nói từ bên trời xa xăm vọng tới.

Lúc đó chúng tôi đều đang im lặng, bác Trương chạy vào nhà có tí việc, chỉ có hai đứa tôi ngồi lại. Cô ấy thốt lên một câu, như sóng dội tới, tôi bất ngờ.

Nói xong, cô ấy ngược mắt nhìn trời.

Còn nhớ ngày tôi bé, khi khóc đều nhìn lên trời, như thế, nước mắt sẽ không lẫn ra.

- Vì sao?

Bằng bỏ công anh bay tan trong gió

Giọng tôi run run. Vì tôi không thể nghĩ, một bà mẹ trẻ như mẹ cô, sẽ chết. Mà tôi cũng đã vô tình dung nạp bà mẹ đáng yêu đó vào thế giới quanh tôi.

- Năm ngoái mẹ em phát hiện bị ung thư máu. Tháng nào mẹ em cũng phải đi viện hóa trị.

- Mẹ em biết không?

- Trớ trêu là chuyện này do mẹ em tự nói ra. Khi đó mẹ còn an ủi em đừng khóc.

Tôi không dám nhìn Hạ Âu, tôi sợ nhìn thấy giọt lệ long lanh.

- Em chưa từng khóc trước mặt mẹ về chuyện này. Vì mẹ sẽ đau đớn lắm... Bàn, anh làm sao thế? Em có khóc đâu. Sao anh tránh ánh mắt em? - Cô ấy bỗng cười, trách nhẹ tôi.

- O, anh đâu có! - Tôi gượng gạo đáp, giấu sự xót xa.

- Ừ, thế anh thử nói xem... anh nghĩ gì về... dĩ?

Cô ấy chuyển đề tài, nhưng rõ ràng, cái tiếng cuối cùng kia nói ra có vẻ khó khăn hơn rất nhiều.

- Không tôn trọng, cũng không khinh rẻ.



Tôi thật thà đáp.

- Thế anh thử đoán, mẹ em làm nghề gì?

Cô ấy hỏi, trong mắt ánh lên vẻ lo sợ, mạnh mẽ, trầm tĩnh, nhưng rất tội nghiệp.

Tôi thốt nhiên hiểu ra, lắp bắp, không thật chắc chắn:

- Mẹ em à, bác ....

- Ha ha, đoán ra rồi à, mẹ em làm đi!

Tôi thiếu điều muốn đập vỡ tan cái bát trước mặt!

Chữ "Tôi" nhân xưng, chữ "Mẹ" hiền hậu, chữ "Đi" nhạy cảm - tôi không thích nó nối liền với nhau, cũng không thích nó thốt ra nhẹ nhàng thế từ miệng Hạ Âu.

- Nhưng anh cũng thấy rồi đấy, nếu em không nói cho anh biết, anh không bao giờ đoán được. Vâng, bà làm đi, hàng trăm người đàn ông bao rồi, nhưng bà cũng là mẹ em. Thì như hôm nay anh thấy, mẹ em cười rất đẹp và mẹ em rất nhân từ, bởi vì bà rất hãnh diện khi con gái kiếm được người tình tốt, bà gọi em là Baby... Cho dù bà làm gái. Em đã thế, từ nhỏ đến lớn, từ khi em

hiều nghề của mẹ, em không khinh thường mẹ.  
Bởi mẹ hy sinh là vì em.

Khi nghe nói mẹ Hạ Âu là đi, tôi bất ngờ; nhưng khi nghe những lời gan ruột của một cô gái bao, tôi sững sờ. Tôi như rơi vào thế giới của đi với khẩu hiệu: "Tuy là đi, nhưng là người."

Tôi im lặng, Hạ Âu cũng không nói nữa, giữ lại bí mật trong nụ cười. Cô lại bắt đầu tiếp tục ăn chè. Ăn cho đến khi không còn một miếng thừa, như thế cất giấu tất cả những gì tốt đẹp nhất của thời thơ bé vào sâu thẳm trong cô.

## Chương 5: Người mẹ

Lúc về, bác Trương quả thật sống chết cũng không lấy tiền của Hạ Âu, dù chỉ là ba bát, trả hai đồng vẫn thừa năm hào. Bác chất phác nói:

- Hạ Âu này, sau cứ đưa cậu người yêu đẹp trai tới đây ăn nhé!

Hạ Âu cười đáp: "Vâng"; tôi cũng hứa sẽ còn trở lại.

Có điều đây là lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng trong đời, tôi ăn chè của người đàn bà má hằn vết chân chim, bởi không lâu sau, đất nơi đây bị giải tỏa, mọi người phiêu bạt nhiều nơi. Khi Hạ Âu nghe tin này, tôi tưởng cô sẽ bảo, sau này chả còn chè tằm lạnh mà ăn nữa. Ai ngờ cô lặng đi một lát rồi khẽ bảo, từ nay trở đi đã mất hẳn khoảng trời của cô.

Tôi nghĩ cô đã để mảnh trời xanh đó cất giấu vĩnh viễn trong trái tim thuần khiết như thiên đường. Nơi không ai gieo trồng, nơi không bao giờ bị đánh đục, cũng không bao giờ bị dơ bẩn. Nhưng tôi có chết cũng không chịu thừa nhận, ngày hôm ấy cũng đã ở lại trong tim tôi.

Về sau, tôi có một cảm giác lạ lùng, khó nói với nghề làm gái. Hạ Âu thì lại sống như chưa có gì xảy ra, trở về nét mặt trơ lì như gỗ đá, ngoài việc bị "Tào Tháo đuổi" suốt ba ngày.

Hạ Âu muốn tôi thi thoảng đi thăm mẹ cô.

- Nếu anh rảnh, anh đi thăm mẹ em được không? Trò chuyện với mẹ em, cho mẹ em vui đi!

Đêm đó Hạ Âu nói với tôi. Tôi nhú mày, nghĩ, cô nàng ơi, cái xấu xí nhất của cô nàng là cô chưa hiểu mình đang đứng ở vị trí nào. Tôi lấy đâu thời gian ra hầu chuyện mẹ đi?

Tôi nghĩ trong lòng, nhưng vẫn để lộ trên nét mặt.

- Anh để ý đến chuyện mẹ em là đi ư? Hay là bất mãn vì bây giờ đang hầu chuyện anh là một con đĩ?

Hạ Âu nói, cô ấy dường như giận dữ, dùng giọng nói rắn đanh chưa từng có.

Tôi để ý chuyện mẹ cô ta là đi? Giờ đây, nhớ lại cảm giác khi mẹ cô nhiệt tình, thân thiện kể những chuyện gia đình bé nhỏ, tôi mới hiểu được vì sao ngay từ đầu, tôi không hề bận lòng về thân phận của bà, và một cảm giác nuôi tiếc.

- Tôi chỉ ghét cái kiểu cô nói với tôi! - Tôi đáp trả.

Tôi châm một điếu thuốc.

- Được rồi, tôi đi tắm, vặn nước vào bồn cho tôi! - Tôi lạnh lùng nói với cô.

Cô lẳng lặng đi vào nhà tắm. Nghe tiếng vòi nước, tôi thấy lòng phiền não, bực mình với cả tiếng nước chảy; nó làm thói quen tư duy lý tính của tôi ngập chìm dần.

Đầu óc tôi thoáng hiện hình ảnh cô như đang bay lượn, nắm tay tôi dưới ánh mặt trời, trái ngược hoàn toàn với hình ảnh cô vừa cúi đầu lùi thúi đi vào nhà tắm. Tôi quyết định, hai hôm sau sẽ dành thời gian đi thăm mẹ cô.

- Nước đầy rồi! - Cô nói, vế nào nể trên mặt đã hết, giờ lại là nét mặt thuần khiết, tỉnh

lặng. Tôi chán ghét vẻ giả dối, khéo che đậy của cô, vì lúc đó tôi không thể biết cô đang nghĩ gì. Trong đôi mắt to xinh đẹp kia là một màn phẳng lặng.

Không đau, không giầy vò.

Tắm.

Ngủ.

Nằm trên giường, Hạ Âu quay lưng về phía tôi. Tôi kêu cô quay lại, cô quay lại, nhìn tôi, về ngơ ngác; tôi biết cô giả vờ.

Trong lòng tôi, cơn giận bốc lên ngùn ngụt. Tôi nghĩ, cô đã làm cái nghề này mà còn để ý tự ái này nọ sao? Có cái gì mà bắt tôi phải thỏa hiệp? Cô cũng chả phải mẹ tôi!

Giận, tôi nhắm mắt ra lệnh:

- Tắt đèn! Ngủ!

Cả tiếng sau tôi vẫn không ngủ được. Quay nhìn Hạ Âu, tôi bị đôi mắt mở to long lanh làm giật thót mình.

- Cả đêm không chịu ngủ, nhìn tôi làm cái gì? Dọa cho tôi sợ chết đi à?

- Em chờ anh thức dậy. Em có hai câu muốn nói với anh, nếu có thể thuyết phục anh thì tốt, bằng không thì em cũng chả còn cách nào.

- Nói đi!

- Câu thứ nhất, mẹ em chưa bao giờ nhận được một lời hứa nào từ đàn ông; mẹ em quý anh như thế, là bởi một con đi luôn cho rằng, nếu một người phụ nữ mà được một người đàn ông hứa hẹn trọn đời thì đó là hạnh phúc tuyệt vời nhất. Câu thứ hai, mẹ em chẳng sống được đến sang năm. Thế thôi, anh ngủ đi!

Cô ấy nói xong, đôi mắt đen như làn sóng nước ngưng đọng, nhìn tôi.

Tim tôi bỗng nhói đau như tan vỡ. Tôi đau đón ôm lấy cô, một người con gái tròn hai mươi tuổi; cô ấy như hang sâu, như bí ẩn trong thần thoại, lại thuần nhất đến đau lòng.

- Em đừng nói gì nữa, em ngủ đi, ngày kia anh đến thăm mẹ em!

Rồi cô ngủ trong lòng tôi, thờ ơ.

Giây phút ấy, tôi tưởng mình đã rung động vì cô ấy. Tôi hôn rất dài lên môi cô.

Sau đó, cứ có thời gian là tôi lại đi thăm người phụ nữ ấy - người mẹ mà sau mấy mươi năm làm điếm, cảm thấy lời hứa của thằng đàn ông thật hiểm hoai ấy. Hàng tháng tôi đều đưa mẹ cô đi khám bệnh. Thời gian đó bà rất đau đớn, nhưng cũng rất kiên cường. Bà thường cười, bảo:

- Ôi, lãng phí tiền nong, mà lại đau đớn, rồi cuối cùng cũng chết thôi. Thà ở nhà luôn cho rồi!

Tôi cảm giác hình như Hạ Âu không thật lòng thích đi thăm mẹ, vì mỗi khi tôi bảo đi thăm, cô ấy đều kiếm cớ, nào là có việc phải làm, phải theo bạn cùng lớp đi dạo phố, hay trường có hoạt động nào đó v.v... Nhưng tôi biết, thực lòng cô ấy rất yêu mẹ.

Tôi phát hiện cuối cùng tôi chả tìm hiểu thêm được gì, từ người con gái có đôi mắt trong sáng kia.

Mẹ cô hình như không biết con gái làm gì, trước mặt tôi toàn kể những điều tốt đẹp, hiếu thuận, ngoan ngoãn, thiện lương của cô. Lần thứ ba tôi đi thăm, bà kiên quyết không cho tôi gọi bằng bác. Tất nhiên tôi hiểu ý bà, mau mắn gọi một tiếng mẹ, những vết nhăn trên mặt bà giãn ra thành đóa hoa.



Khi gọi bà là mẹ, tôi thể có tới một nửa sự thành thật trong đó, vì bà quá tốt với tôi, cảm giác giống như người mẹ đã qua đời của tôi. Tôi thường mua tặng bà những thứ linh tinh, dù tôi biết bà đủ giàu đến mức chả bao giờ cần đến cái gì của tôi. Nhưng bà vẫn tỏ ra vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, mà tôi cũng không thấy chút nào giả tạo, làm tôi giống như một đứa con thật hiếu thuận.

Tôi biết vì sao bà đau bụng; tuy cái đau của bà không giống như cái đau của cha tôi, nhưng tôi vẫn làm như chẳng biết gì, mang cho bà thuốc của cha tôi, như đã hứa lần đầu.

Tất nhiên lại được bà khen ngợi, tặng thêm một bữa cơm tuyệt hảo.

Có lần tôi đề nghị mời một người giúp việc, vì bà ở một mình đơn độc quá, lại có bệnh nữa. Nét mặt bà bỗng rũ xuống, thờ dài, nét u sầu bình thường không thể thấy hiện lên trong ánh mắt:

- Bân, cháu gần như con bác rồi. Có việc bác không thể giấu cháu mãi.

Tôi biết bà định nói gì, nhưng tôi không muốn nghe bà nói ra, nó sẽứa đứt lòng bà. Bà và

Hạ Âu khác nhau. Hạ Âu không để điều gì hiện trên nét mặt; còn bà lại bày mọi cảm xúc lên mắt nhìn. Tôi bất nhân; tôi không muốn người phụ nữ đã bước một chân vào quan tài này nghĩ rằng người rề có điều khinh khi.

Cho nên tôi vội vã ngắt lời:

- Mẹ, mẹ mệt rồi, để con đấm lưng cho mẹ!

- Không mệt, bác có chuyện muốn nói với con, đến đây ngồi cạnh bác.

Ngồi, mồ hôi ra đầm tay.

Tôi nghĩ bà sẽ chả biết làm thế nào để bắt đầu. Bởi mãi mà bà không nói. Tôi nhìn bà, sau đó nhìn trái táo trên bàn, chờ dần. Hôm nay bà trang điểm nhẹ nhàng, phớt nét lông mày, phấn nền và màu mắt tạo "ăn ý", trông bà như chưa đến bốn mươi, và không phải là người có bệnh.

- Bân, không rõ Baby có kể gì cho cháu không. Sự thật, bác... bác không có chồng. Cả đời bác chưa từng được ai cưới, cũng chưa bao giờ được ai hứa sẽ cưới cả.

Tôi nhìn bà, thấy bà nói khó khăn song vẫn cố nói, tôi thấy mình tàn nhẫn.

- Bác làm đi, trước đến nay bác vẫn làm đi; thậm chí bác còn không biết ai là cha Hạ Âu.

Cuối cùng bà cũng nói ra cái điều quan trọng nhất. Bà lo lắng nhìn trộm tôi một cái, không thấy tôi phản ứng gì, bà có vẻ nhẹ nhõm hơn.

- Ngày xưa, lúc còn trẻ, đúng là bác tham vinh hoa phú quý, bác sợ phải đối diện với sự nghèo hèn. Từ sau khi có Baby thì trong lòng bác chỉ mong mỏi nó được sống đủ đầy. Không thể nói bác hy sinh cả đời vì con, nhưng ít ra cũng là bác cam lòng. Bác rất day dứt; ngoài tiền ra, bác không có bất cứ thứ gì; bác không thể cho con gái một gia đình hoàn chỉnh. Con bé từ nhỏ đã hiểu đời, ân cần, nhưng lớn quá sớm. Bác đoán có lẽ từ khi còn rất nhỏ, nó đã biết bác làm nghề gì. Nhưng nó chưa bao giờ tỏ thái độ gì cả. Bác cố không bao giờ cho nó gặp phải người bác tiếp xúc, bác cũng chưa bao giờ gặp mặt bạn bè nó. Cho nên, bác yêu con, con bác cũng yêu bác từ đáy lòng. Nhưng gần hai mươi năm nay, mẹ con bác rất ít khi gặp gỡ, tiếp xúc với nhau. Học cấp hai nó đã trọ ở trường. Bác mong nó có sự bảo hộ toàn vẹn. Giữ gìn con gái bác, cho nó có một tâm hồn trong trắng và một sự tự trọng hoàn hảo.

Tôi chưa bao giờ nghe được những lời nào từ đáy lòng như thế. Tôi cũng chưa từng biết một người mẹ có thể yêu con đến mức ấy. Tôi tuy yêu mẹ tôi, song mẹ tôi vẫn là một bà nội trợ mù chữ, mẹ tôi chưa bao giờ nói với một tình yêu thương dạt dào thế này. Tôi gần như ghen tị với Hạ Âu. Cô ấy có một người mẹ vĩ đại.

- Cho nên không thể mời osin hay người ngoài vào nhà, bác sợ con gái phải nghe những lời đàm tiếu. Bác biết con gái bác ít tới, là vì không muốn gặp mặt người đàn ông hiện nay của bác. Ôi... đưa con tội nghiệp của tôi, nghiệp chương tôi mang! Bân, Bân à, bác nhìn con, càng ngày càng thấy quý mến. Bác thật sự yêu quý con, tin cậy con. Bác biết con là người đàn ông tốt. Cả đời bác chỉ có một đứa con gái ấy, bác nói có vẻ cảm tính quá, bác không biết phải thổ lộ với chàng trai như con như thế nào. Nhưng bác thật lòng coi con như con trai. Con sẽ để ý việc bác không sạch sẽ? Và sau này con còn đến thăm bác nữa hay không? Gọi bác là mẹ một tiếng nữa đi, có được không?

Giây phút ấy, tôi gọi bác là mẹ, tiếng gọi chân thành nhất trong suốt mấy tuần qua.

- Mẹ... - Tôi thấy người phụ nữ mặt đầy lệ ngồi trước mặt tôi đây đúng là mẹ của tôi rồi.

- Ôi, con trai. Bác bị bệnh này, cũng sắp về với trời đất rồi, Hạ Âu là một đứa tốt, nó không bao giờ làm con phải xấu mặt. Con hãy tốt với nó, mẹ nó bán thiêu, nhưng nó là một đứa con gái tốt đẹp, tinh khiết như nước.

- Mẹ, con biết, mẹ cứ yên tâm. Mẹ đâu có lỗi gì, mẹ đừng nói thế! - Mắt tôi lại ướt rồi.

Tôi xem Hạ Âu như dĩ, nhưng người mà tôi gọi mẹ này coi con gái bà thanh khiết như nước mát. Có vẻ ông trời đùa tôi ác quá.

Không hay ho gì, không vui vẻ gì.

Giây phút đó, tôi vô cùng căm ghét Hạ Âu. Vì sao cô ta làm vỡ vụn cái mảnh trời thanh khiết mẹ cô dựng lên cho cô? Cô ta có một người mẹ hết lòng bao bọc như thế, lại có tiền, còn thiếu cái gì nữa đâu mà lại đi bán thân? Chỉ vì bất mãn của tuổi trẻ? Hay căn bản trong cốt tủy cô ta là dòng máu làm đi?

Về nhà, nhìn thấy Hạ Âu, nhìn kiêu gì cũng thấy cô ta dĩ thỏa, ma mị.

Rồi không nhịn được nữa, tôi hỏi:

- Đây, sao cô lại đi làm gái nhỉ?

## Chương 6: Vết bầm trên eo

Tôi thật sự bị kích động khi bật hỏi câu này, giọng hơi gằn. Hạ Âu đang thu dọn bàn. Cô ấy lại mặc chiếc váy trắng ấy, như một u hồn mê hoặc đang phiêu diêu trong phòng khách, khuôn mặt điềm nhiên, lạnh lùng. Nghe tôi bất chợt cao giọng hỏi, cô ấy sững lại, rồi đi vào bếp. Tôi giận dữ đến cực điểm. Tôi nghĩ đến người phụ nữ đáng thương hai mà tôi và Hạ Âu đang cùng gọi là mẹ; bà ấy đã vắt kiệt tinh lực để tạo nên một vòm trời sạch che chắn cho con gái. Tôi còn hiểu ra vì sao bà vô cùng thích khi con gái mình mặc những bộ đồ bình dân giản dị; đơn giản, bà không muốn đứa con gái bị lây bất kỳ một ảnh hưởng nào của mình. Giờ bà mãn nguyện rồi; con gái đã trưởng thành, sắp được gả, mọi giấc mơ đẹp nhất đời bà sắp thành hiện thực, bà vui như chú anh vũ lông lấp lánh ánh sáng, miệng luôn

lầm nhầm về tương lai hạnh phúc của Hạ Âu. Bà cứ nhắc đi nhắc lại:

- Tốt quá, Hạ Âu và con đẹp đôi quá, hoàn mỹ quá!

Nhưng bà càng vui mừng, tôi càng thấy thương xót. Hạ Âu chỉ là nhân ngãi của tôi thôi, là tôi bỏ tiền ra bao gái mà thôi. Mới đầu, khi tôi thấy ánh mắt mẹ cô thành thật ngưỡng mộ tôi, tôi rất áy náy; nên giờ đây, khi nhìn thấy Hạ Âu sa ngã không lý do, mọi khó chịu đều trút cả lên đầu cô ta.

- Cô phải nói tôi nghe! Cô nghĩ cô thanh cao lắm sao? - Tôi đuổi theo cô vào tận bếp, kích động nói. Cô ta "nhã nhặn" đồ rác; làm việc nhà mà như chơi dương cầm, đây nghệ thuật. Mặt cô bình lặng, trái ngược với hơi thở hỗn hển của tôi.

- Cô câm à? Cô trả lời cho tôi biết!

- Thế anh thích em nói cái gì nào?

Cô chậm rãi ngược lên nhìn tôi.

- Anh đã đi thăm mẹ em rồi còn gì!

Tôi nghĩ tôi sắp phát điên lên mất; có vẻ như bà đi kia chính là mẹ tôi, và giờ tôi đang đi bắt một người lạ phải quý mến bà ta vậy. Tôi nói:

- Hạ Âu, cô thật vô lương tâm! Mẹ cô ấy, bà định chờ cô tốt nghiệp rồi kết hôn với tôi, cô biết không?

Đúng là gần đây, mỗi lần tôi đến thăm, mẹ Hạ Âu đều vui sướng nhắc chuyện tốt nghiệp rồi kết hôn của chúng tôi (bỏ qua đính hôn). Bà là một phụ nữ mẫn cảm. Bà luôn hỏi tôi: "Các con cũng định cưới rồi, đúng không?", hay: "Con không định cưới Hạ Âu nhà mẹ?" "Hay con sợ tai tiếng về thân thế của mẹ?" Mỗi lần như thế tôi đều phải khẳng định quyết tâm cưới Hạ Âu. Nhưng lương tâm đã bị gọi thức tỉnh thoảng lại giầy vò tôi; làm sao để đối diện với một con đi đáng thương hại và một bà mẹ vĩ đại?

Đôi tay Hạ Âu khựng lại một giây, khi nghe hai chữ kết hôn, nhưng dường như ngay lập tức, cô lại bắt đầu trở nên bận rộn, rửa bát, rồi cô đi lau bàn. Khi cô lách qua tôi, tôi nghe thấy một âm thanh, tuy cố bình tĩnh song đã không thể che giấu nỗi tuyệt vọng:

- Anh cũng không phải là không biết, mẹ em chết đến nơi rồi!

Tôi bình tĩnh lại, quan sát cô, mặt trắng xanh, thân thể gầy gò. Lúc này, đôi mắt trông



rỗng, vô hồn của cô, tôi biết, có chứa một tình yêu mẹ sâu sắc hơn bất kỳ trái tim người con nào. Dường như cô muốn nói: "Em, là con đi rất khác người."

- Thế... sao cô vẫn làm... nghề này? - Tôi lắm bầm - Cô đã có thể có cả tuổi thiếu nữ trong sạch như vẻ ngoài và đẹp như hoa cơ mà?

Hạ Âu bất động. Cô đột ngột đi về phía tôi, tôi nhìn thấy trong mắt cô đã ầng ậc nước.

- Bầm, em cảm ơn anh đã đến với mẹ em. Thật lòng, cảm động không thể nói ra, coi như là cho mẹ em có thêm một người con trai. Nên anh cũng không phải khổ sở vì địa vị "con rể hờ" như thế!

Thì ra cô nàng thấu hết tâm can tôi rồi.

- Tôi chỉ nghĩ, sao em lại không nghe lời mẹ, thế thôi.

- Chuyện dài lắm, càng biết nhiều càng đau đớn. Có lẽ không biết thì hơn. Mà có biết rồi, thì cũng chả làm gì được. - Hạ Âu nảo nề.

Tôi không dám hỏi thêm. Tôi không dám nhả tâm.

Bời chẳng mẹ cô cũng sắp chết rồi. Bời chẳng hai năm sắp hết rồi. Bời chẳng cô cũng chẳng thuộc về tôi.

Đã thu rồi, tôi giống hệt một người đàn ông sắp kết hôn, bận rộn và sống ngăn nắp, mỗi sáng dậy sớm đi làm, đúng giờ về nhà, đúng giờ ăn cơm, cơm bốn món một canh, đúng bốn ngày đi thăm mẹ Hạ Âu một lần. Tôi cũng không còn muốn phân tích quan hệ của tôi với Hạ Âu nữa. Cũng không để ý thấy tôi đã dành cho cô niềm thương lớn hơn cả nỗi xót xa. Tôi có cơ, đó là bà mẹ sắp chết.

Nhưng tôi cũng gầy đi mỗi ngày. Tôi bị cuốn vào một lời nói dối ngọt ngào, lương thiện nhưng khủng khiếp. Tôi giả dối từng giây từng phút. Tôi không thể phân biệt câu nào giả dối, câu nào thật lòng.

Tôi rất ít khi làm tình. Tôi không muốn nhắc người con gái tốt và đẹp sống bên tôi về thân phận của cô nữa.

Mỗi đêm, khi được tôi ôm ấp vào lòng, cô đều ngước lên nhìn tôi với ánh mắt ấm áp, dùng giọng nói rất phụ nữ, đầy thiên tính làm mẹ bảo

tôi: "Ngủ đi nào! Đừng nghĩ ngợi nhiều! Rồi mọi chuyện sẽ tốt đẹp!"

Và tôi ngủ, rất ngon lành.

Chuyện giao dịch giữa tôi và Hạ Âu, chỉ có Đại Bản biết!

Khi tôi nói cho Đại Bản biết về tình trạng hiện tại của chúng tôi, anh ta đã kinh ngạc há hốc mồm, bảo: "Mày bị rơi vào bẫy của di rồi!" Nhưng sau đó, khi nhìn bộ dạng tôi quá đau khổ, rồi biết rõ sự tình, Đại Bản lại dùng lý trí để khuyên tôi: "Đi thì đã làm sao? Đi cũng là người, cũng có những chuyện bí hiểm. Ai mà chả muốn sống sung sướng, được một người đàn ông yêu dấu?"

Rồi Đại Bản nói một câu, tôi cho là câu chính xác nhất đời của anh ta:

- Thôi, đừng tìm có nữa! Tao thấy cái có vĩ đại nhất của mày là mày đã yêu một con đi.

Tôi kinh ngạc nhìn Đại Bản, thằng bạn nổi khổ tính nhớ những này làm sao lại nhìn thấu gan ruột tôi như thế!

- Chậc chậc, bản phủ cực tuyệt mọi loại sùng bái mù quáng, đừng có nhìn tao như nhìn

Phật sống thế. Mày đi mà soi gương đi, thằng cu diên, xem mày bị giầy vò đến mức độ nào? Ai mà chà nhìn thấy mày yêu con đĩ ấy, mà lại yêu say đắm mới chết người chứ!

Tôi? Yêu Hạ Âu? Mà lại còn say đắm?

- Chú em yêu nó thì cũng có làm sao, vì *Người Mày Yêu* là một người *Mày Có Thế Yêu* mà!

Tôi bị kích động suốt mấy ngày trời. Hạ Âu cũng thấy sự bất thường của tôi. Cô nói: "Chà có việc gì, sao anh cứ bồn chồn thế?"

Tôi nhìn cô, Hạ Âu đáng thương và hiền lành của tôi, cô ấy đẹp đến mức tôi muốn ngấm. Vì sao không thể cưới đi? Mà cô điểm đó lại là người phụ nữ bạn yêu. Tôi chao đảo. Tôi thường lặng lẽ - vào những lúc cô đang cúi húi làm việc nhà - ôm siết lấy cô trong một cái ôm mạnh mẽ.

- Hạ Âu!

Tôi chỉ thốt lên được tên cô giữa những cái ôm ghì thao thiết.

- Này, sao có người đã sắp ba mươi, lại giống trẻ con thế nhỉ! - Cô mắng nhẹ.

- Em chả nghe thấy người ta nói sao, những người đàn ông càng chững chạc, trước mặt người phụ nữ họ yêu, càng giống trẻ con.

Đây là câu đầu tiên tôi tỏ tình với cô. Đến giờ tôi vẫn còn nhớ về hạnh phúc, nghi hoặc và kinh ngạc trong đôi mắt Hạ Âu. Giây phút đó, tôi đã từng nghĩ, anh xin tình nguyện được cưới em, cho dù trước đây anh chưa hề nghĩ tới. Anh sẽ bằng lòng cưới một con đi, nếu con đi đó là em.

Từ đó, tôi như đang sống trong mối tình đầu; mỗi ngày là một niềm vui vô bờ. Tôi không giấu giếm tình yêu, cái mà tôi đã từng cố tình giấu giếm.

Mỗi lần ôm Hạ Âu, nhìn cô ấy thờ khe khẽ trong vòng tay, tôi lại thấy vô cùng xúc động - nỗi xúc động thật thà, chưa từng có trong đời.

Khi buông mình trong ái tình, tôi yêu chiều Hạ Âu tới mức không nhận ra chính tôi. Tôi đau mỗi lúc cô vấp; trách cái giường sắt ký túc quá lạnh mỗi giấc trưa của cô. Cái giường sắt ký túc đè lên lưng cô một vệt xanh; tôi trách cô không biết chăm sóc bản thân, và trách trường đại học quá khắc khổ.

Hạ Âu cười tôi trẻ con.

Cho đến giờ ngồi ngẫm lại, mới thấy đó là thời gian hạnh phúc nhất đời tôi, thứ hạnh phúc mà đến giờ vẫn còn ám ảnh, xót xa!

## Chương 7: Chiếc nhẫn kim cương bị lãng quên

Bước ra khỏi cổng trường, nhìn thấy tôi, Hạ Âu vừa mừng rỡ vừa ngạc nhiên:

- Sao anh lại đến đây?

- Đến đón bạn gái tan học, không được sao?

Tôi bước đến, mở cánh cửa xe cho cô, như một quý ông chính hiệu.

Tan lớp, sinh viên nhiều như đàn ong vỡ tổ, Hạ Âu nhanh chóng trở thành tiêu điểm. Cô không giấu nổi vẻ tự hào. Tôi cũng vui.

- Thực ra anh định vào xem cái giường sắt trong ký túc của em là loại rách nát gì.

Giọng tôi nghiêm túc nhưng mắt cười.

Làm sao mà không giận cái giường ngủ trưa ở ký túc của cô được; nó làm cho lưng và eo con gái nhà người ta bầm tím như thế cơ mà. Chỗ bầm tím rất rộng, lại sẫm màu, tôi nhìn mà hết sức xót xa. Tôi vẫn thường thấy Hạ Âu lén lấy rượu nóng chườm những vết bầm tím trên eo và lưng ở nhà. Mỗi lần tôi đòi giúp, cô đều vội nói, tay anh mạnh lắm, sợ em càng đau hơn. Vì thế, sau tôi cũng không hỏi thêm.

- Mình đi thăm mẹ em đi! - Cô chợt đề nghị, tôi cũng vui vẻ ừ.

Qua một cửa hiệu, tôi dừng xe bảo phải đi toilet. Thấy dáng tôi có vẻ buồn đi lắm rồi, cô bảo: "Anh cứ tạm tìm toilet của tiệm này đi!" Cô ấy nói sẽ chờ tôi trên xe.

Mười phút sau tôi đi ra. Trong túi áo tôi đã có thêm một chiếc nhẫn kim cương.

Mở cửa xe, lòng vui sáng như bầu trời Hy Lạp. Khi ánh nắng ấm áp chiếu qua cửa xe, tôi nhìn Hạ Âu bên tôi, nét mặt trẻ trung của cô cũng sáng ngời hạnh phúc. Có lẽ vì niềm vui trong tim, tôi luôn thấy chiếc hộp vuông nho nhỏ trong túi áo cựa quậy.

Trái tim phiêu lãng ba chục năm của tôi giờ sẽ quy thuộc trong một phút. Tôi sẽ, trong bữa tối, mang cho Hạ Âu một lời thể sáng lóng lánh, cho cô một niềm tin rực rỡ, và cũng sẽ mang cho tôi người vợ xinh đẹp nhất.

- Sao anh cứ cười mãi thế? - Hạ Âu hỏi.

Tôi cuống, vì tôi không biết cách che giấu tâm sự khéo như cô; tất cả đã hiện lên trên nét mặt. Hạ Âu nhìn thấy tôi cười ngượng ngịu.

- À, có gì đâu - Để không làm cô nghi ngờ, tôi nói thêm - Anh đã trở thành Tổng đại lý toàn khu vực Tây Nam.

Hàm ý của tôi là: "Chồng em có tiền đồ rộng mở."

Hạ Âu im lặng. Cô rất không thích hỏi về công việc của tôi; và tôi cũng không thích để cô lo nghĩ về phần tôi. Mặt cô hướng ra ngoài cửa sổ xe, cho đến tận lúc xuống. Chúng tôi đã sống cùng nhau hai năm rồi, thế mà tôi vẫn không cách gì nắm giữ hoàn toàn trái tim, suy nghĩ của cô, vui đấy, muộn sâu đấy.

Hai mẹ con lại quyến luyến, thân mật một lúc. Rồi mẹ cô đi vào bếp.



Lòng tôi bắt đầu bấn loạn. Tôi chẳng biết nên mở miệng thế nào để cầu hôn.

Đột nhiên, một tiếng ầm trong bếp. Tiếng bát vỡ loảng xoảng. Tiếng một vật đổ xuống.

Tôi và Hạ Âu cùng nháy bổ vào bếp. Mẹ cô ngã trên sàn, ngất lịm.

- Mẹ, mẹ! - Hạ Âu hoảng hốt chạy tới, vội tìm cách nâng đầu mẹ dậy.

- Để yên, có lẽ tràn máu não rồi! - Tôi biết tôi buộc phải bình tĩnh hơn Hạ Âu, bởi trường hợp này, khả năng tử vong rất cao.

- Mau gọi xe cấp cứu!

Cô vội vã chạy ra. Kinh hãi.

Lúc đó, thật ra tôi cũng hoảng. Tôi nhắm đi nhắm lại: "Hà Niệm Băng, bình tĩnh!" Hạ Âu lại chạy tới. Tôi cẩn trọng đỡ người mẹ nằm gọn lại, đỡ đầu quay qua một bên cho bà dễ thở. Sau đó nói lòng áo khoác của bà, rồi mở cửa sổ. Tôi kêu Hạ Âu mang khăn lạnh tới.

Bỗng dưng, tôi nhìn thấy eo của mẹ Hạ Âu. Một đám bầm tím y hệt như của Hạ Âu, giống hệt. Tôi lặng đi, quên mất tôi đang định làm gì.

Chiếc nhẫn kim cương bị lãng quên

- Bây giờ làm gì? Làm gì đây?

Hạ Âu nhìn tôi cầu cứu, giọng run rẩy. Cô tưởng như tôi là cọng cỏ cứu mạng. Tôi nhìn thấy nước mắt cô đang tuôn hoàng loạn; chúng nhắc nhở tôi, thời gian đã gấp lắm rồi.

- Đặt khăn lên trán mẹ! - Tôi ra lệnh.

Sau năm phút đã nghe thấy tiếng thờ phì phò của bà; tôi bắt đầu tuyệt vọng. Tôi nhớ đến hoàn cảnh mẹ tôi ngã trần máu não sáu năm trước. Sau khi thờ phì phò, chỉ vài giây là bà tắt thờ. Tôi cần phải làm mọi cách để cứu bà mẹ đáng thương này. Nhưng những vết bầm tím mà tôi nhìn thấy làm đầu óc tôi hỗn loạn.

Tôi gượng giữ tinh thần, bảo Hạ Âu mang ngay khăn tới.

- Khô hay ướt? - Cô cuống quýt.

- Sư bố cô, ngu như lợn! Ướt thì làm được gì, tất nhiên là khăn khô! - Tôi bực mình vì sự vụng về của cô đến cực độ. Hạ Âu khựng lại một giây rồi lao vào buông.

- Nhanh lên, Tiên sư cô, cô còn ngồi trang điểm à? - Không nhận được, tôi lại chửi.

Tiếp lấy chiếc khăn run rẩy của Hạ Âu, tôi vội vạch miệng mẹ cô ra, lưỡi bà đã bắt đầu rũ xuống, tôi vội vã dùng khăn bọc lưỡi, nhẹ nhẹ kéo ra ngoài.

...

Chiếc xe cứu thương chết tiệt đến sau mười phút. Hạ Âu khóc mếu theo xe tới bệnh viện. Mười phút nữa, tin dữ đến, mẹ cô đã đi rồi.

Tôi ngồi phủ phục trên đất mất một lúc.

Tôi nghĩ tới người mẹ chết vì tràn máu não. Rồi lại nghĩ đến mẹ Hạ Âu. Sự trùng hợp tình cờ!

- Mẹ! - Tôi kêu lên với bóng tối đen đặc ngoài cửa sổ, nước mắt bắt đầu rơi lã chã. Tôi thấy đau vô cùng. Ôi, những người thân quanh tôi!

Trong đầu tôi hiện lên những cảnh tượng ngày thơ ấu.

Hồi đó, nhà có ba anh em, tôi là út. Mẹ thương tôi nhất. Khi nấu cơm thường kéo tôi ngồi bên. Thức ăn chín, tôi thích nhón vài miếng ăn trước, mẹ lấy tay phát nhẹ vào đầu tôi, mắng, đồ mèo ăn vụng.

Tay mẹ nhẹ lắm, mẹ mắng vẫn cười.

*Chiếc nhẫn kim cương bị lãng quên*

Tôi lại nghĩ đến mẹ Hạ Âu vẫn thường gấp miếng ngon nhất cho tôi, nghiêm giọng bắt tôi ăn hết.

Giọng nghiêm mà nồng hậu yêu thương.

Nỗi đau lớn lao khiến tôi quên phắt chiếc nhẫn kim cương, và vết bầm tím trên eo lưng kia.

Vài ngày sau tôi mới gặp Hạ Âu ở cổng trường, cô tiều tụy như ngọn lửa héo. Khi nhìn tôi, mắt cô mới có chút thần, tuy vẫn trống rỗng.

- Hạ Âu... - Tôi gọi khẽ, nỗi thương xót như tảng đá lăn từ đỉnh xuống vực sâu. Tôi sắp không gánh nổi rồi.

- Về nhà với anh đi, em còn anh.

Cầm tay cô, dọc đường về lặng yên.

## Chương 8: Con chúng ta

Mất đi người mẹ, Hạ Âu bắt đầu tỏ ra rất tiêu cực; mọi chuyện giữ lại trong lòng, nỗi đau đón cũng giữ lại trong lòng. Cô còn ít lời hơn trước, thường một mình ngồi chờ đợi, hoặc trốn kín trong phòng ngủ, viết gì đó. Tôi lo cho cô, nhưng tôi không trách. Nhẫn kim cương cất trong ngăn kéo. Tôi đã chưa thể trao cho cô. Tôi chờ cô bình tâm.

Hạ Âu rất sợ mất tôi - trước, cô có mẹ; giờ, tôi là chỗ dựa duy nhất. Mỗi tối cô không còn dùng tay nhẹ nhàng vuốt ve tôi, mà như con mèo nhỏ náu kín trong lòng tôi, đôi tay gấp gáp ôm chặt eo tôi. Thật lâu rồi mới ngủ thiếp đi.

Đã hết hai năm thời hạn làm gái bao cho tôi! Hạ Âu bắt đầu thu dọn đồ đạc, khi cô hỏi tôi, liệu cô có thể mang theo chiếc váy tôi tặng không, tôi từ chối. Tôi nói: "Em hãy mặc nó ở

nhà tôi, hãy ở lại bên tôi." Tôi nghĩ đó là lời hẹn ước rất tuyệt vời. Nhưng Hạ Âu nhìn tôi, và vẫn quyết định ra đi.

Tôi chưa từng nghĩ tình yêu của tôi sẽ nhiều trắc trở. Tôi thích cuộc sống bình yên và hạnh phúc. Tôi cũng chưa từng nghĩ sẽ cưới một con đi. Tôi thích những người con gái thanh khiết và đẹp đẽ.

Nhưng khi Hạ Âu rời khỏi nhà tôi, tôi thấy hóa ra mình không thể quyết định yêu gì, muốn gì quá sớm.

Một tuần sau, tôi đến trường tìm cô. Ban đầu Hạ Âu không chịu gặp mặt; tôi đành đứng canh dưới sân ký túc xá. Mỗi tối, đúng bảy giờ, tôi lại có mặt, chờ cho đến khi cô xuất hiện. Tôi giống hệt một tay du côn đi tán hoa khôi ký túc nữ, cứng đầu không chịu rút lui. Hạ Âu cau mày hỏi vì sao.

- Vì mình cùng cần nhau, vì hai năm là thật!

Nhưng khi nói câu đó, sự tự tin của tôi lại là giả. Vì tôi hoàn toàn không thể nắm bắt được cô, cô ma mị ngoài vòng tay tôi, như yêu nữ trên núi.

Xin lỗi, em chỉ là con đi

Hạ Âu im lặng. Tôi mong thời gian cô suy nghĩ ngắn lại, bởi mỗi giây đều làm tôi nôn nao.

- À, vậy với em, anh biết gì về em? - Hạ Âu hỏi.

- Anh biết phòng em trên tầng 3, anh biết cửa sổ phòng em có chậu lan nở rất đẹp.

Cô nghĩ gì. Tôi khẩn nài

- Em còn đắn đo gì về anh?

- Em không đắn đo, em chỉ suy nghĩ làm thế nào để cự tuyệt anh. - Rồi cô đi thẳng lên phòng ký túc, tôi bị quản lý ký túc chặn lại phía sau.

Tôi hơi tự ái. Tôi không xứng với Hạ Âu ư? Khi cô còn gì trước tôi? Cảm thấy khinh bỉ nghề làm gái, khi không cần họ, họ tìm mọi cách sấn đến mời chào, khi mình muốn gần hơn, họ sẽ ra vẻ bí ẩn trốn tránh. Phải đây là thủ đoạn, thứ nghệ thuật khác người?

Tôi tự nhủ không đi tìm cô ấy nữa.

Không ai ngờ hai hôm sau, cô quay lại với tôi.

Khi nhìn thấy Hạ Âu xách hành lý, mỉm cười đứng trước cửa nói với tôi, một niềm vui vô bờ bỗng trào dâng.

- Anh có cho một con mèo nhỏ lang thang quay về nhà không?

Vui mừng đón cô, vui mừng xếp đồ cho cô. Khi đó tôi mãn nguyện và tung bừng, khi tôi thấy Hạ Âu quay về bên, tôi dường như quên hết cảm giác trong những ngày vừa qua.

Một ngày, cũng không rõ vì sao, cô bỗng vui lên, mặt hồng nhuận, đôi lúc hóng ngoài cửa sổ, cười ngọt ngào và thắm kín. Tôi không rõ đã xảy ra điều gì, nhưng tôi vui mừng vì cô đã hồi sinh.

- Cười cái gì hả ngốc?

Hỏi cô, tôi vô tình đã lây nổi vui kia.

- Em chả nói cho anh biết!

Nói rồi, cô quay người chạy mất. Lâu lắm rồi tôi mới cảm thấy thực sự thoải mái.

Dục vọng cuống lên như sóng cả khi tôi thấy cô kiêu diễm và nhí nhảnh lắc lư đôi mông nhỏ chạy mất.

Tôi như con mãnh thú trong mắt chỉ còn con mồi, ôm lấy cô, bước dài về phía buồng ngủ, rồi sau đó chả xót xa gì, vút cô lên giường thật mạnh như vút một đồ vật, tôi chồm tới.



Xin lỗi, em chỉ là con đi

- A! Không! Cút ngay! - Cô giãy giụa.

Suýt nữa tôi tưởng mình nghe nhầm, vì sự phản kháng đầy mãnh liệt của cô trước đây chưa bao giờ có. Tôi ngừng lại, nhìn cô, nghĩ loạn xạ - cô không cho chạm vào người, có phải vì món tiền bốn nghìn tệ trước đây?

- Hạ Âu, Hạ Âu! Anh rất nhớ em! - Hôn cô thật lâu - Sau này em giữ tất cả tài khoản của anh cũng được, làm bà quản gia cho anh - nói rồi tay bắt đầu vuốt ve.

- Dừng, anh nhẹ một chút có được không?

Cô ấy nói, vô cùng hấp dẫn trong bộ quần áo xộc xệch, đôi mắt hỗn loạn, tia nhìn như thủy yêu làm tôi mê mết. Nhìn thấy Hạ Âu trong lúc khêu gợi và giận dữ, một thằng đàn ông như tôi đã mất cả mọi suy nghĩ và quy tắc.

Tôi lại chồm lên, xé quần áo cô.

- Anh Bân, anh Bân, dừng! Trời ạ, anh đừng làm đau con! - Cô hét lên.

Tôi dừng lại, bàn tay tôi để trên bầu vú Hạ Âu, quên vò...

- Cái gì? Con mình à? - Hỏi lại.

- Dạ! - Mặt Hạ Âu đỏ dần, như đoá hồng.

- Của chúng mình à? - Lại hỏi, nghi ngờ.

- Dạ!

Phải mất đến ba phút liền tôi không nói năng được gì, cứ thế nhìn xuống cô. Người con gái có đôi mắt long lanh trong tay tôi đã làm mẹ rồi. Tay tôi trượt xuống bụng cô, vuốt ve nhẹ nhàng; ở đây có một sinh mệnh nhỏ bé! Đó là đứa con của tôi.

Mẹ kiếp, mình có con rồi này!

Rồi tôi bắt đầu cuống lên, ôm bồng Hạ Âu, nhắc bồng cô lên, làm cô lại kêu thét:

- Kia, cẩn thận, còn em bé nữa!

Tôi nhẹ nhàng đặt cô xuống, vui sướng vô bờ bến. Tôi chạy như điên ra phòng khách, chạy vào nhà bếp, rồi lại chạy trở ra, mồ hôi vã lên:

- Tôi có con rồi, ha ha, con ơi, bố mày là thiên tài đấy nhé!

- Khiếp quá, anh điên rồi à! - Hạ Âu cười, mặt tràn trề vui.

- Hạ Âu, Hạ Âu! Em phải nói cho con biết, bố nó là một thiên tài! - Tôi lại phấn khích chạy tới, ấp lấy gương mặt cô hôn như điên.

Xin lỗi, em chỉ là con đi

Hạ Âu lúng búng cười, cười rồi hỏi:

- Sao lại thiên tài?

- Vì bố nó làm cho mẹ nó có em bé! - Tôi hào sảng nói - Không phải thiên tài sao?

Cô ấy cười rạng rỡ.

Tôi hôm đó, tôi đã đi mua ngay bình và bình sữa, mua thêm cả tá quần áo trẻ sơ sinh và giày vải, rồi ôm đống đồ dùng bé xíu, xinh xẻo ấy nhủ thầm: "Quý con, mày nhất định phải đẹp trai và thông minh như bố đây này!"

Ngày thứ hai, tôi kéo Hạ Âu đi ra phố mua cái giường trẻ con thật đẹp.

- Còn lâu mới đẻ! - Hạ Âu bảo.

- Em thì biết cái gì, chả lẽ đẻ ra con lại ngủ với chúng mình à? Anh không cho phép ai đến giành mất Hạ Âu của anh, con cũng không được!

- Em thấy có vẻ anh bị điên thì phải! - Cô nói, cười êm ái.

Cuộc sống sau này sẽ thật ấm áp và tươi sáng. Còn phải nghĩ tên cho con này, còn phải mua sách cho con này, rồi còn phải học cách trở thành một ông bố tốt.

Hạ Âu có lần nhắc, có lẽ trước khi lo sinh con thì em nên lo tốt nghiệp, nhưng bị tôi mắng. Phải biết tôi đã dùng toàn bộ thân thể và tâm hồn để lớn dạn đứa con yêu dấu này.

Đứa con đầu lòng của tôi và Hạ Âu.

Sau Hạ Âu không nói gì nữa, cô vốn không thích nhiều lời, chỉ cười mỉm và tận hưởng hạnh phúc làm mẹ.

Hạ Âu trên giường, nằm trong lòng tôi, nhẹ nhẹ nói về những tâm trạng của người làm mẹ.

- Giá mẹ em còn sống, trở thành bà ngoại thì tốt biết bao! - Cô thầm thì.

Mẹ cô? Trong óc tôi phiêu dạt những hình ảnh trước lúc bà mất. Vết bầm tím trên eo. Nhưng chỉ thoáng qua như mây dạt trôi. Hạ Âu đang ngủ trong lòng tôi; vết bầm trên eo cô cũng đã tan dần.

- Đừng nghĩ nhiều em ạ, mẹ sẽ nhìn thấy chúng ta từ trên trời.

Tôi không thể tưởng tượng cuộc sống có thể nhiều ý nghĩa như thế này, nhiều đến mức tôi không kịp nếm trải hết. Công việc cũng thuận lợi như điều gặp gió, tôi không có gì để ưu phiền.

Xin lỗi, em chỉ là con đi

- Hạ Âu! - Tôi ôm cô, gọi tên cô nồng nàn.

- Dạ! - Cô đáp khẽ.

- Anh yêu em và con!

- Em cũng thế!

- Em là của anh phải không?

- Vâng, em chỉ là của anh!

Những âm thanh ấy êm đềm mãi mãi trong trái tim tôi.

Tôi định vào ngày lễ Tình nhân tới sẽ đeo vào tay Hạ Âu chiếc nhẫn cầu hôn; rồi cô sẽ là người yêu thương duy nhất của đời tôi.

Khi đó, không bao giờ tôi nghĩ rằng mình sẽ gọi người khác là vợ yêu. Và chiếc nhẫn cầu hôn như lời thề yêu thương ấy, Hạ Âu suốt đời không có cơ hội để đeo.

## Chương 9: Em nấu tình yêu thành món canh

Cái thai gần một tháng, tôi chờ Hạ Âu đi khám bác sĩ. Khi ông bác sĩ trung niên bảo Hạ Âu khỏe, tôi vui lắm. Rồi về, tôi bắt đầu sắc thuốc bổ, hầm canh dinh dưỡng cho cô theo lời khuyên của bác sĩ.

- Anh không thấy phiền phức à? - Hạ Âu nhòm vào bếp, hỏi tôi đang bận túi bụi.

- Không hề, anh vui vô cùng! - Tôi đuổi cô vào phòng khách ngồi nghỉ ngơi.

Cô lại đi viết lách cái gì đó.

Sau bữa tối, tôi đi rửa bát, ra phát hiện trên bàn nước có mảnh giấy, trên là nét chữ của Hạ Âu:

*Tặng Bà, người em yêu vô cùng!*

*"Em nấu tình yêu thành món canh"*

Xin lỗi, em chỉ là con đi

Không gia vị, không bỏ đường

Nhưng nêm chút cảm xúc

Sôi trào

Em nấu tình yêu thành món canh

Những vui buồn đôn đau gác lại bên

Để lửa nhỏ nhỏ

Rồi thường thức

Em nấu tình yêu thành món canh

Không thổ lộ, không khoa trương

Để đôi khi trong cô tịch

Mình em nếm

Em nấu tình yêu thành món canh

Như hương hoa lan xa mùi dậm dù trời lạnh gió

Thấm thấu, cho và gửi lại

Thanh thoát

Em nấu tình yêu thành món canh

Không dục vọng, không vật chất, nhưng đường dài

Lo khi trái tình yêu chín

Nơi em sẽ rộn ràng

- - - Hạ Âu tặng - - -

Em nấu tình yêu thành món canh

Tôi vui sướng cầm mảnh giấy, đọc đi đọc lại không biết bao nhiêu lần, cho đến khi thuộc. Sau đó đi vào phòng, tựa sát Hạ Âu, hôn cô - nhà thơ vợ.

Cô cười, bảo tôi nịnh đầm.

- Anh không nịnh vợ thì nịnh ai nào?

Tôi định bảo cô nghỉ học đi, nhưng cô không đồng ý; cô bảo, chỉ vài tháng nữa sẽ tốt nghiệp. Cô nói sau này sẽ cần tới bằng cấp.

Tôi không để ý lắm đến bằng cấp, tôi chỉ lo lắng cho cô và đứa con trong bụng thôi.

Tôi đã quyết định rồi, chờ cô tốt nghiệp sẽ làm lễ cưới. Cô sẽ thành cô dâu nhỏ bé của tôi, mỗi tội lúc đó cưới thì bụng sẽ hơi to. Nhưng bất kể thế nào thì cô cũng sẽ rất xinh đẹp.

Mà sắc đẹp của cô sẽ là tài sản của tôi.

Có một buổi trưa công ty tôi mất điện. Vậy nên tôi về sớm. Tôi định cùng Hạ Âu đi ăn trưa, nhân tiện dắt cô dạo công viên xem khí. Hạ Âu thích nhất loài động vật tên là... khí, cô bảo loài này giống tôi. Mỗi lần cô nói thế, tôi đều tóm cô lại, phét vào miệng cho vài cái!



Hôm đó là ngày mùng 9 tháng 3, mặt trời lấp ló nắng sau mấy đám mây.

Tôi đỗ xe cách cổng trường một đoạn, bởi Hạ Âu không thích mọi người để ý đến hai chúng tôi.

Chưa đi đến cổng trường tôi đã nhìn thấy Hạ Âu. Cô đang đứng nói chuyện với một người đàn ông, không rõ mặt, chỉ thấy bờ vai rải rộng.

Đã rất lâu rồi tôi không hỏi Hạ Âu rằng ngoài tôi ra cô còn ai, bởi với những gì có giữa chúng tôi, nếu hỏi thế sẽ xúc phạm cô.

Tôi tin cô, nhưng tôi không thể kiểm chế nỗi lo; tôi lặng lẽ đến gần, nấp sau một cây to. Không thể nghe thấy họ nói gì, chỉ nhìn thấy gương mặt Hạ Âu đầy phẫn nộ và hãi hùng.

Người đàn ông đấy nói gì? Hạ Âu im lặng mãi, trầm mặc một lúc, mặt đỏ ửng. Cuối cùng người đàn ông nói thêm một câu, chỉ thấy cô miễn cưỡng gật đầu, rồi đi vào trường.

Người đàn ông bỏ đi, lướt qua tôi, tôi nhìn hắn ta thù hận. Khi tôi nhận ra hắn chính là người đàn ông trung niên đã bao nuôi Hạ Âu

hai năm trước, trái tim tôi tràn lên nỗi đớn đau đến ngạt thở.

Tôi tự dặn lòng phải tin tưởng Hạ Âu. Cô ấy không còn là con đĩ mà người nào muốn cũng có thể sờ mó. Cô ấy sắp là vợ tôi, là mẹ của con tôi.

Tối đó, Hạ Âu về nhà đúng giờ, tôi quan sát cô rất kỹ nhưng thất bại. Cô giống như nước, xanh và trong, tương cái gì cũng nhìn thấu, nhưng nhìn mãi chả thấy gì.

Tôi định hỏi cô về người đàn ông kia, nhưng cô sẽ đau lòng. Nhưng tôi sẽ phải hỏi, không tôi chết mất.

Tôi phải đi toilet đến lần thứ tư, rồi mới đủ can đảm quay ra hỏi cô:

- Hạ Âu.

- Dạ, gì ạ?

- Hôm nay ở trường có gì không? - Tôi vờ thờ ơ lật xem nhật báo.

- À, không có gì đặc biệt, như mọi ngày.

- Thế... không gặp cái gì bất thường à? - Tôi lật báo sột soạt, nhưng thật sự không đọc nổi trên đó viết gì.

Cô ấy chả nói gì, nhìn tôi xem xét. Tôi sợ cái nhìn tinh tường của cô, không khéo tôi lại thành kẻ giấu giếm. Tôi vội thanh minh:

- O, à, anh chỉ muốn hỏi em bé trong bụng mẹ có quây không. Trưa nay lúc ngủ, anh mơ thấy nó gọi bố ơi.

Cô cười, triu mến áp vào tôi:

- Mới một tháng, làm sao dám quây? Đồ ngốc! Nhưng hôm nay em gặp một người quen, người ta còn dạy em cách an thai nữa!

Cô cười tôi ngốc, tôi thật lòng mong giá mình đúng là thằng ngốc bên cô thì hay.

Ba ngày liền tôi xin nghỉ trưa sớm để đến đón cô ở cổng trường; tất cả đều tốt đẹp, chả có chuyện gì. Tôi cũng không thấy trên mặt cô có vẻ gì bất thường. Nỗi lo âu, cảnh giác trong tôi đỡ dần.

Chúng trầm uất khi mang thai ở Hạ Âu khá rõ rệt. Cô thường than đứa con trong bụng làm cô sợ hãi. Tôi cười nói là con tôi, em sợ điều gì? Hạ Âu hỏi có thể bỏ cái thai này đi không, tôi giận dùm dùm mắng cô một trận, nhưng sau nghĩ, Hạ Âu còn quá trẻ, lần đầu làm mẹ, hẳn rất

nhiều điều tôi phải thể tất cho cô. Nên ngày nào tôi cũng dỗ dành cho cô vui.

Hôm đó đang họp ở công ty, tôi nhận được một tin nhắn của Đại Bản, hỏi tôi xem Hạ Âu đang làm gì, ở đâu. Lúc đó khoảng mười giờ sáng, có lẽ Hạ Âu đang học tiết ba. Vì thế tôi trả lời là cô đang ở trường. Hỏi hẳn vì sao, hẳn không nói, bảo tao tiện mồm hỏi thôi mà, rồi cũng không trả lời tin nhắn của tôi.

Tôi nghĩ sự việc không đơn giản như thế. Từ trước đến nay, Đại Bản chưa bao giờ hỏi câu này, càng không bao giờ hỏi thăm Hạ Âu. Giám đốc Kinh doanh đang tổng kết số doanh thu tháng này; tôi nhìn ông ta, bề ngoài có vẻ rất chăm chú, nhưng kỳ thực, nếu hỏi ông ta là nam hay là nữ thì lúc đó tôi cũng đáp bừa. Rồi sau không chịu đựng nổi, tôi thứ lỗi xin chạy vào toilet, gọi cho Đại Bản, hỏi nó thể rốt cục là có chuyện gì. Đại Bản nói, chả có chuyện gì, chỉ nói nhìn thấy Hạ Âu đi ngoài phố.

Đại Bản buông thông:

- Đào ôi, đã bảo không có chuyện gì mà lại. Cũng chỉ là một đứa con gái thôi, mày lo lắng cái gì? Tao bảo này, nữ sinh viên đại học đẩy ra đấy,

thích thì hôm nào tao giới thiệu một đứa còn tốt hơn cho mày!

Nói xong gác máy.

Tôi thấp thỏm gọi tới số của Hạ Âu, một giọng nói thanh nhã vang lên: "Số máy quý khách vừa gọi hiện đang tắt máy..." càng làm tôi nóng ruột, cả buổi cứ bồn chồn.

Trước đây, tôi nghĩ "phải tin mẹ của con mình", giờ câu thần chú ấy vô hiệu.

Mãi mới tới trưa, vội vàng đi tới trường, bạn cùng phòng cô nói:

- Hôm nay Hạ Âu trốn học!

Trái tim tôi lặn xuống tận đáy vực sâu. Dưới sân ký túc nhìn lên, giò lan trên cửa sổ phòng Hạ Âu vẫn rực rỡ thế, nghe nói giò lan Hạ Âu tự trồng.

Hoa lan thuần khiết quá, sao hoa dưới ánh mặt trời xinh đẹp thế? Tôi nhìn hoa. Chúng tôi đều không biết Hạ Âu đang ở đâu. Tôi rất muốn tin cô, nhưng mọi thứ cứ rồi tung hết cả lên.

Buổi chiều, tôi lang thang ngoài phố như thằng điên; xe đỗ trong công ty, tôi một mình rúm ró, lảng vảng ngoài đường, nhìn da trời đổi

từ trắng sang xanh, thành màu cam, rồi đổi sang đỏ, về sau thì sẫm dần lại. Đi qua cửa quán bar Yêu Lục, tôi nghĩ Hạ Âu có thể trong đó, nên tôi bước vào, tìm khắp trong lũ dân chơi xanh đỏ, không thấy. Ra khỏi quán bar, tôi gọi cho Hạ Âu. Vẫn tắt máy.

Tôi tuyệt vọng đến tận cùng, đã chín giờ tối, đèn neon ở cổng bar Yêu Lục hắt bóng tôi thành gã lang thang tình sầu. Trên phố có những người vội vã lướt qua, có người chậm rãi bước thản nhiên.

Tôi như con chó rú đuôi; nào ngờ dờn tôi lại có ngày rũ rượi vì một người đàn bà.

Không tìm thấy tôi vẫn luôn tự tin, hào hứng.

Hạ Âu, chết tiệt, chẳng lẽ cô đúng là dĩ, bàn tính khó sửa? Cho dù đã làm mẹ?

Không ăn, không bật tivi, không lên mạng, tôi ngồi ở ghế sofa, nhìn lên mặt đồng hồ treo tường. Kim giây chạy như bay, kim phút đi bộ, kim giờ di động một mõi một nửa hình bán nguyệt.

Chín giờ tối, cuối cùng cô đã về.

Cửa mở, cô đi vào. Tôi để ý thái độ của cô, không ân hận, không sợ hãi. Cô chỉ mệt mỏi, nặng nề ngồi xuống sofa. Cô nhắm mắt, thở dài mệt nhọc.

Tôi không hiểu gì nữa. Tôi cũng mệt lắm rồi. Tôi sợ đôi mắt có cái nhìn lấp liếm giấu kín của cô. Tôi cũng chả còn hơi sức và kiên nhẫn tìm hiểu cô. Tôi càng không có sự từ tâm để cố hiểu xem cô đang nghĩ gì.

Tổn thương hay không tổn thương gì nữa. Tôi đã dành cho cô tất cả sự chờ che; còn cô đã để cho tôi đẩy mình thương tích.

- Cô đi đâu về?

- Đừng hỏi, được không?

Mệt mệt mỏi, lời đáp khó hiểu, bảo tôi làm sao chịu được?

- Em đi tắm! Anh ngủ trước đi!

Cô để tôi lại một mình trên sofa, đi vào buồng tắm. Tôi ngồi ỳ ra mười phút, rồi nhảy vào buồng tắm.

Đá tung cái cửa buồng tắm, cảnh tượng khó quên lại hiện ra - tôi tưởng tôi sẽ không bao giờ còn thấy cảnh tượng ấy.

Cô ấy đang vội vã dùng rượu nóng xoa bóp những vết thâm tím trên eo. Dưới tay cô là vết eo đen thâm tím.

Tôi không thèm nói một lời, giận dữ trừng mắt nhìn cô. Đôi mắt đã lừa phỉnh tôi suốt mấy năm của cô cũng đang khiếp hãi nhìn tôi. Sau đó, tôi như thẳng điên bỏ ra khỏi nhà.

Tôi xuất hiện trước mặt Đại Bản với đôi mắt mà sau này Đại Bản tả lại là vẫn máu như mắt bò tót trong trận quyết đấu, làm cậu ta khiếp sợ kinh hoàng.

- Trời, Bản, cậu làm sao thế?

- Nói xem hôm nay cậu đã thấy gì?

- Cái gì?

- Nói ngay, tôi cần phải biết! Hôm nay cậu thấy con đĩ ấy ở đâu?

Đây là lần đầu tiên trong đời tôi gọi Hạ Âu là đĩ; máu nóng trong đầu giúp tôi phát âm từ này một cách trơn tru.

- Cô ấy đã nói gì rồi? - Đại Bản kinh hãi bảo

- Ôi giờ ôi, ông bạn tôi, đàn bà ấy mà, việc gì phải nóng thế. Nhìn mày đây này! - Nói rồi anh ta ngoác cánh tay ra ngoác ôm tôi - Tóc thì dựng



đứng lên này! - Nói xong anh ta cười gằn hai tiếng, dùng một giọng hạ lưu nói: - Đàn bà thì có con nào không có lúc hưng tình? Huống hồ mày bảo trước nó làm nghề gì? A a a...!

Hắn chưa nói hết đã bị tôi quai một cú đấm trời giáng.

- Tao hỏi mày cái đấy à? Bố mày đang hỏi sáng nay mày thấy cái gì?

Đại Bản lấy đà tống vào ngực tôi một nắm đấm trả đũa:

- Mày bị con đi làm cho phát điên rồi à? Anh em cũng không nhận ra à? Tao nói thì mày làm gì được? Sáng nay tao thấy nó, cục cưng của mày, với một thằng giai đi vào khách sạn bán dâm. Mày còn ở đây thương xót gì cho nó, mẹ nó làm điếm, nó còn điếm hơn cả mẹ nó! Mày còn chưa thấy người ta đi ô tô gì à? Cái Benz của mày đừng hòng sánh kịp...

Đại Bản còn chửi một hồi, nước bọt bắn tung tóe. Tôi thì đã dờ dẩn từ lúc nghe thấy chữ khách sạn.

Cuối cùng, Đại Bản an ủi tôi mấy câu, kéo tôi đi uống rượu.

Đêm say về, thấy Hạ Âu bốn chôn gối trên sofa, nghĩ đến lời Đại Bản, tôi nhìn mặt cô, mắt cô, càng nhìn càng thấy bần thiêu. Tôi giận điên lên, bèn lôi cô lên giường xềnh xệch, cưỡng hiếp!

Ngày hôm sau, mắt bị chói bởi ánh nắng, tôi tỉnh dậy, đầu đau như búa bổ, thấy Hạ Âu vội bung đến bát canh già rượu, ân cần như xưa, đồ tôi uống, dường như chưa có chuyện gì xảy ra.

Tôi hoang mang; nhìn sâu vào đôi mắt sáng sánh hồ thu của cô ta, thanh tịnh, trong sáng, không một vết gợn. Tôi không nghĩ ra được điều gì nữa. Phải cô ta là thiên sứ? Thiện lương?

Chợt thấy đôi tay bê bát có vết cấu véo màu tím xanh làm cơn giận dữ lại bùng lên; tôi xé toạc áo cô ta ra, liền thấy dấu vết trên eo. Tôi có thể hiểu đây là dấu vết của cái gì. Tôi có thể tưởng tượng đôi tay nhón mạp mạp, bần thiêu của gã đàn ông kia, dâm ô vờn vờ trên da thịt cô ta, làn da sạch thơm và mượt mà của Hạ Âu.

Mà đôi tay đó chắc chắn đã sờ soạng khắp thân thể Hạ Âu.

Tôi hẳn học nhìn cô ta. Tôi đã từng nghĩ cô ta là con đĩ trong sạch nhất thế giới này. Cô ta cũng nhìn tôi, ánh nhìn sợ hãi.

- Tránh ra, tôi lên công ty!

Tôi nói một cách nhọc nhằn và trống rỗng. Tôi hận tôi vì vẫn còn thấy trong lòng chút thương hại.

Cô ngồi trên mép giường, dịch tránh sang một chút, tôi phát hiện tay cô che bụng. Rồi tôi lạnh lùng khoác áo đi khỏi nhà.

Dưới bàn tay kia, trong bụng cô, chả biết là cái của nợ của ai?

## Chương 10: Chờ đợi

Những ngày hỗn loạn, tôi bận cuống cuống ở công ty; mà tôi cũng không biết mình đang bận cái gì. Tôi tìm việc để làm. Nếu không tôi sẽ nhớ Hạ Âu vô cùng. Giờ đây cô ta ở trong lòng người đàn ông nào, kệ cho eo hay đùi có thêm vết bầm nào?

Đêm xuống tôi cũng không về nhà. Tôi sợ phải vào một căn nhà trống rỗng; càng sợ cái người đàn bà chỉ vào bụng nói: "Ở đây có đứa con của anh." Tôi ngủ đêm trong cái giường nhỏ sau văn phòng, hoặc đi tiêu khiên ở Yêu Lục với bạn.

Tôi trượt vào một ống cống lằng lộn bẩn thỉu. Đáng sợ nhất, là tôi không có ý định bò lên.

Có lẽ vào khoảng quá trung tuần tháng Ba, tôi buộc phải về nhà lấy một tài liệu quan trọng trong máy tính. Tôi cố ý lang thang ở

ngoài đường đến tận hai giờ sáng mới về; như thế, nếu Hạ Âu có nhà, cô ấy cũng đã ngủ rồi.

Tôi khê mớ cửa vào nhà, như đà điểu lên vào. Máy tính ở phòng khách, không sợ Hạ Âu phát hiện ra tôi.

Nhưng tôi vừa ngẩng đầu lên đã thấy Hạ Âu. Cô thấy tôi, sững lại, rồi vội vã chạy đến giúp tôi cởi giày.

Cơ thể cô vốn gầy gò, nay chỉ còn là một bộ xương, ngược đôi mắt vui sướng nhìn khi đưa đôi dép lê cho tôi:

- Anh đã về rồi? Thay giày đi!

Cô nói nhẹ nhõm, cố ý cất giọng cao, nhưng vẫn nghẹn lại ở hai chữ cuối.

Cô ta để đôi dép cạnh chân tôi; chờ tôi cởi giày, cô lại mang đôi giày da của tôi cất vào tủ. Đã hai năm nay, hầu như ngày nào cô cũng làm việc này, thuần thục và nhẹ nhõm.

Rồi khi cô có mang, tôi đã không để cô làm thế nữa. Tôi chăm sóc cô. Cô vẫn thường nũng nịu, bảo: "Thôi, anh đừng cướp nốt niềm vui cuối cùng của em."

Tôi cứ tưởng tôi sẽ không còn yêu cô ta nữa. Trai qua từng đó chuyện, tình yêu trong tôi hẳn đã mất đi phần nào.

Có lẽ khi thấy đôi tay đưa ra chạm vào giày, mắt tôi đã cay cay. Tôi cố gắng kiềm chế để khỏi ôm cái thân hình tiêu tụy kia.

- Sao cô chưa đi ngủ?

Cô cười với tôi, ngây thơ, không đáp lời, chỉ bảo: "Em đi lấy cho anh tách cà phê."

Tôi nhìn cô đang cười và nghĩ, có lẽ mình lại đang rơi vào vòng tròn ma mị của cô ta.

Rót tách cà phê, bê ghế ngồi gần tôi. Tôi không ngoài lại cũng biết cô đang nhìn mình.

Mùi vị quen thuộc khiến tim tôi mềm nhũn.

Xong việc cần làm, tôi đứng dậy, cố không nhìn phải ánh mắt của cô, tôi không để cô ta có cơ hội giữ tôi lại.

- Em đi xả nước vào bồn cho anh tắm!

Cô nói vội vã rồi chạy vào buồng tắm.

- Đừng, Hạ Âu...

- Sao ạ?

Tôi định bảo tôi không ở nhà, nhưng có vẻ hơi tàn nhẫn khi cô đang háo hức mong đợi.

- Thôi cô ngủ đi, tôi kiểm cái gì ăn rồi về công ty, tôi còn việc đang làm dở!

Hy vọng có này làm cô đỡ buồn.

Hạ Âu lặng lẽ nhìn tôi, rồi vào bếp.

Thực ra tôi cũng không còn bụng dạ để ăn.

Mười phút sau, cô bung đồ ăn lên, ngồi bên xem tôi ăn.

- Dạo này mấy giờ mới ngủ? - Tôi thấy có vẻ đêm nào cô cũng thức chờ thế này.

Cô nhìn tôi, không nói, chỉ lắc đầu.

- Không ngủ à?

- Không, ban ngày em ngủ rồi, ở trường.

Tôi kinh ngạc, nhưng không để cô ta biết. Lầm lũi ăn.

Ăn hết một bát, cô đưa tôi bát canh đây; đây là việc ngày xưa cô thích làm.

Tôi thấy lòng đau xót đến mức không thể chịu được.

Tôi nhìn thấy tay cô run rẩy khi cầm cái thìa canh.

Tôi chậm rãi đặt cái tay cầm thìa của cô xuống, kéo cô quay về phía tôi, rồi ôm ghì cô vào lòng, thật chặt.

- Em chỉ định chờ anh thôi, em chỉ định làm những gì tốt nhất có thể. - Cô run lên, cũng ôm chặt lấy tôi.

Tôi vuốt tóc cô, mềm và nhẹ, áp vào má cô, quen thuộc và thơm mát. Cái thân thể gầy gò đã từng quyến rũ tôi bao lâu. Tôi chưa bao giờ nghĩ sẽ để cô rời khỏi vòng tay.

Nhưng vì sao cô như thế, lừa dối mẹ ngày xưa, lừa dối tôi bây giờ? Sao cô tàn nhẫn với những người yêu cô nhất trên đời này?

Hạ Âu không thanh minh gì, mắt đỏ hoe.

- Em phải nói cho anh biết, tối hôm đó em làm gì? Với ai? - Tôi vẫn phải hỏi. Tôi cần chính miệng cô nói ra, nếu không cả đời này tôi sẽ điên đảo vì những vết bầm tím trong tim.

Cô lắc đầu, mắt mở to, nhieu mày, cô có vẻ mặt biểu cảm nhất mà tôi từng thấy.

- Nói đi! -



- Anh đừng hỏi! - Khẩn cầu, bơ vơ

- Vì sao không nói cho anh biết? Vì sao? Vì sao? Vì sao không nói? Em muốn anh sẽ thế nào? Cứ thế này sống cả đời với em? Hay em chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ sống cùng anh? - Tôi găm lên, nếu không muốn nói là đang gào thét.

Rồi tôi nhìn thấy cô khóc. Cô ngồi trên ghế sofa và khóc.

Đây là lần thứ ba cô khóc, cũng là lần cuối cùng trong đời, tôi thấy cô khóc.

## Chương 11: Câu đố của đời anh

Hạ Âu khóc. Khóc nức nở. Đôi vai nhỏ run bần bật. Nước mắt vòng quanh mặt. Cô cố gắng không khóc, ra sức dùng tay lau mặt, vừa mạnh vừa nhanh.

- Thôi thôi, đừng khóc nữa! Em lúc nào cũng thế này, toàn tự làm khổ mình. Bây giờ em không phải chỉ có một mình nữa. Có việc gì thì cứ nói ra. Hạ Âu, thôi nín đi, nghe anh này, nói cho anh biết đi!

Tôi quỳ xuống, đổ dành, dùng ngón tay cái lau nước mắt cho cô.

Sau một hồi, cô không khóc nữa. Rồi một lát sau mới bình tĩnh lại.

- Anh muốn nghe thật à?

- Ừ, anh cần nghe. Bởi vì, anh muốn sống trọn đời với em.

Tôi đã chuân bị tinh thần cho tình huống xấu nhất, nhưng câu đầu tiên của cô ấy làm tôi giật mình.

- Tổng cộng em đã bị chín người đàn ông cưỡng hiếp.

Cô nói, mắt lại trở về với vẻ điềm đạm thường thấy.

Tôi cứ tưởng cô nói cô đã ăn chín quả anh đào. Nhưng cô nói là cô bị chín người... Tôi kinh ngạc đến mức mồm há ra không khép lại được.

- Còn muốn nghe tiếp 'hông? - Hạ Âu cười ngạo nghễ.

Tôi nhìn cô. Có lẽ tôi đã bắt đầu hiểu chút ít về cô. Về con đi Hạ Âu.

- Ừ, em nói đi!

- Lần đầu tiên của em là năm mười một tuổi. Đó là lần đầu mẹ em đưa đàn ông về nhà. Người đàn ông nhân lúc mẹ em ra khỏi nhà đã cưỡng hiếp em, rồi bảo, nếu em nói cho người khác biết, ông ta sẽ đập chết mẹ em. Cho nên em không dám nói ra. Rồi liên tiếp những người đàn ông sau đó của mẹ em, bảy người, đều làm việc

đó với em. Tất cả bọn họ đều mang mẹ em ra để uy hiếp.

Tôi nghe, đốt một điều thuốc. Khỏi mù một bao quanh người Hạ Âu, che đi vẻ yên tĩnh của nàng.

- Họ đều nói lỗi là do em đã... dùng ánh mắt để quyến rũ họ. Anh có nghĩ là một đứa bé mười ba tuổi lại có ánh mắt đậm đang không? Mà nữa đó em còn chưa tròn mười ba.

Tôi im lặng, tôi không thể tưởng tượng kỷ ức tuổi thơ của cô lại như thế. Tôi biết cả đời mẹ cô xoay quanh những người đàn ông, và cố dùng chính mình để bảo bọc cho con gái. Vì sao bà không phát hiện ra điều này?

Hạ Âu giới nguy trang quá! Tôi đã quen với đôi mắt phẳng như mặt nước giếng khơi của cô.

- Khi em mười ba tuổi, mẹ gặp với một người đàn ông cực kỳ giàu có. Trong chớp mắt, em và mẹ đổi đời; mẹ con em nhập vào tầng lớp thượng lưu của xã hội. Em có thể học ở trường tốt nhất, ăn cao lương mỹ vị, mà người đàn ông đó chưa bao giờ động tay vào em. Ông ta bận rộn tới mức rất ít khi đến nhà em. Em cứ ngỡ

đây chính là cuộc sống hạnh phúc nhất. Khi em lên lớp Mười, một hôm tan học ông ta đến trường đón em, nói chờ em đi ăn trưa, mẹ em đang chờ ở đó. Em không nghi ngờ gì nên leo lên xe đi cùng ông ta.

Ông ta để tài xế chờ đến một nơi hoang vắng rồi cưỡng hiếp em ngay trước mặt người tài xế. Lúc đó em tưởng em đã chết rồi. Nhưng khi phát hiện ra em không còn trinh, ông ta rất tức giận. Ông ta bảo đã chờ bao nhiêu năm rồi, rốt cục không ngờ em lại đi điểm sớm thế. Ông ta bắt đầu chửi mắng, chửi mẹ em, nói mẹ em làm đi, còn em là con đi non. Lúc đó em không kìm được, đã đánh ông ta một cái.

Không nói anh cũng biết, em bị ông ta đánh đập bầm dập. Ông ta không mang mẹ em ra để dọa nạt em. Ông ta chẳng nói chẳng rằng, coi như chưa hề xảy ra chuyện gì và mang em trả về nhà. Em biết, nếu em nói ra một tiếng, mẹ em sẽ mất tất cả. Mà em cũng đã không còn muốn giãy giụa nữa. Em gähn như tin lời bọn đàn ông - em là một con đi, em bầm sinh đã đi quỵến rũ đàn ông, em là một con đàn bà hư hỏng không còn gì để nói.

Đêm ấy em không về nhà. Đêm ấy em đã gặp anh. Em cũng không biết em đã đi vào quán bar đó như thế nào nữa, nhưng giây phút bước vào đó, em thật sự thèm đi kiếm khách, giây phút do em đã chết một nửa con người rồi. Vì sao em lại chọn anh ư? Vì trong cả đám đàn ông đó, anh là người duy nhất không ôm gái.

Tôi nhớ lại đêm đầu tiên gặp Hạ Âu, lần đầu tiên, cái nét thơ ngây tràn trề của một cô bé.

- Và sau đó em bắt đầu đón khách? - Tôi hỏi.

- Không, anh là khách duy nhất chơi em. Anh có tin không? - Cô hỏi.

Tôi không do dự gật đầu. Mười sáu, mười bảy tuổi, các cô thường hay xúc động và mạnh dạn. sau đó sẽ sợ hãi và suy nghĩ. Cái này thì tôi hiểu.

- Anh có biết vì sao sau anh, em không tiếp khách không? Vì cách mà anh đối xử với em. Anh không ngần ngại bảo em là đồ dĩ, anh cũng không ngượng ngùng gì mà thể hiện toàn bộ thú tính trên cơ thể em, rồi sau đó, anh vút vào mặt em năm trăm tệ, đến một phút chớp mắt nghỉ ngơi anh cũng không cho phép, và vút em ra khỏi nhà anh. Khi cầm năm trăm đồng vừa tự kiếm

được, em phát hiện thấy em đang đứng ngoài đường như một con chó hoang.

Nghe Hạ Âu kể chuyện cũ, tôi ngượng ngùng quá, dù người không biết thì không có tội. Người tôi yêu, đang kể việc tôi chơi đi, chuyện của vài năm trước.

- Sau đó, có lẽ anh cũng đoán được phần nào. Người đàn ông đó không buông tha cho mẹ em. Em nghĩ có lẽ là vì em. Ba năm trước, người đàn ông mà anh gặp ở cổng trường em, chính là lái xe của ông ta. Cho đến ngày em gặp anh, em nghĩ em chưa hề lừa dối anh lần nào, ít nhất, em cũng mới chỉ là gái bao của một người khách làng chơi duy nhất là anh mà thôi.

Tôi trầm ngâm hồi lâu. Tôi nhìn người con gái ngồi trước mặt tôi, người không phải là đi nhưng lại là đi, tôi đang nghĩ gì.

- Ông ta... có phải là rất thích câu véo lên eo đàn bà?

Hạ Âu gật đầu.

Có nghĩa là, sau khi mẹ chết, sau khi đã đính ước trọn đời cùng tôi, cô ta đã phản bội, với thằng khốn nạn ấy.

- Vì sao không tránh xa thằng đó ra? Nó đâu còn có gì để uy hiếp em?

- Bởi vì... ông ta có một lý do bắt em phải làm ông ta thỏa mãn!

- Là gì?

- Em không thể nói với anh. - Hạ Âu tuyệt vọng.

Tôi trợn mắt nhìn cô ta. Tôi muốn giết người; muốn chém chết tất cả đàn ông đã bức nhục Hạ Âu; chém chết cả Hạ Âu.

Nhưng mà tôi yêu cô ấy.

Tôi nhượng bộ. Cô ấy đã chịu đựng đủ rồi. Tôi ôm lấy cô:

- Thôi, em, tất cả đã qua rồi, may vẫn còn em là của anh, anh sẽ không so tính thiệt hơn, nhưng em đừng gặp người đàn ông nào khác nữa...

Tôi cứ nghĩ Hạ Âu sẽ cảm động và chúi vào văng ngực tôi khóc nức nở, cảm kích bởi tôi đã bao dung và thấu hiểu cho em; em sẽ vứt bỏ quá khứ, cùng tôi đi về phía trước. Nhưng những cảm giác tốt đẹp của tôi chưa kịp bày tỏ hết thì đã nghe thấy Hạ Âu quả quyết nói:

- Nếu ông ta tìm em, em cũng vẫn sẽ đi!



## Chương 12: Rời bỏ

Tôi nhìn con đàn bà này. Cô ta bảo cô ta vẫn sẽ đi. Cô ta nói như một võ sĩ dũng mãnh, quả cảm - can đảm một cách tàn nhẫn.

- Em không định giải thích vì sao ư? - Tôi nhìn lạnh lùng.

- Xin anh đừng hỏi em, như thế này đã là tốt lắm rồi! - Cô khẩn cầu.

- Như thế này? Như thế này là như thế nào? Cô thỉnh thoảng lên đi tìm giai, rồi mỗi tôi lại nhào vào lòng tôi, kêu: "Con chúng mình thế này, thế kia"? Hay thật sự cô là con đi rạc nên thèm thỏa mãn cái nhu cầu đó? - Tôi gào lên từ trong sâu thẳm cõi lòng, kính cửa sổ rung lên như sắp rơi xuống vỡ tan.

- Anh... thì anh hãy coi em như là tình nhân, có được không? Em xin anh cho em ở bên cạnh anh thì thế nào cũng được. Em có thể nấu cơm cho anh. Em sẽ không để ý nếu anh có người yêu. Chỉ xin anh đừng vứt bỏ em...

Cô ấy tui nhục và mệt mỏi, như con mèo hoang, miệng lắp bắp như kẻ ăn xin đầu đường. Tôi cảm giác tôi thua. Tôi bất lực. Tôi muốn cứu vãn tình yêu. Nhưng cô ta thì không.

Thì ra, cái cô ta cần chỉ là những yêu chiều của tôi, hoặc có lẽ tôi chưa bao giờ có được tình yêu như tôi tưởng.

Tôi đã từng tin, như mẹ cô ta nói, một con đi, cái quý nhất trên đời với nó là một lời hứa hẹn của đàn ông. Nhưng lời hứa hẹn của tôi thì Hạ Âu không thèm. Nếu tôi cứ trao, cô ta sẽ càng mệt mỏi.

Tôi chậm chạp đứng dậy. Tôi cần đi khỏi nơi này. Không khí trong phòng ngột ngạt quá, tôi như một con thú bị nhốt trong cũi, không thể thò, cũng không thể cử động. Và những gì tôi đã trao cho Hạ Âu, níu giữ cho cô, là cái cũi cuối cùng của đời tôi.

Đi ra cửa ngoài lại, thấy Hạ Âu còn ngồi lặng trên sofa, tóc xõa xuống, mắt ngây dại. Trăm ngàn lời nói thương xót trong lòng tôi, vào giây phút này, đã tràn khỏi con đê ngăn.

- Hạ Âu! Hạ Âu! - Tôi quay người chạy đến, ôm chặt cô, điên cuồng lắc vai cô, ôm ghì lấy mặt cô hôn như điên dại lên đôi môi - Hạ Âu, em làm như thế này là sai rồi. Chúng ta có thể sống rất tốt. Chỉ cần em tránh xa thằng khốn đấy ra! - Tôi dùng tất cả sức mạnh của thân thể tôi ôm chặt lấy cô, khe khẽ thì thầm vào tai cô - Em, em hãy nghĩ đi, còn đứa con của chúng ta nữa! Đứa con của hai chúng ta! Em định để nó cũng trầm luân sao? Anh sẽ cho em tất cả, chúng ta sẽ có một gia đình hạnh phúc, sẽ có một đứa con xinh đẹp; ở trong công viên, chúng ta sẽ nhìn thấy con nọ đùa. Em ơi, con mình sẽ nói gì nhỉ? Nó sẽ mập mạp, rắn chắc. Nó sẽ nói bằng cái giọng non nớt như chim non: "Bố ơi! Mẹ ơi! Xem con đu cao không, con đu cao đến tận trời rồi này." Hạ Âu, em đừng phạm sai lầm nữa, em không nên đi vào ngõ cụt, em hãy nghĩ đến con của chúng ta!

- Con của chúng ta? - Cô ấy lắp bắp, rồi đột nhiên cô ấy cười như điên dại, cười làm tôi nổi da gà, toàn thân lạnh toát, tim thót lại. - Con

chúng ta ư? Ngày thứ hai anh bỏ nhà đi, em đã đến bác sĩ, biến nó thành một đám máu nhầy rồi! Có lẽ nó đã bay lên trời đi mất rồi!

Cô ta vẫn đang cười, cười mãi. Tôi không chịu nổi con điên này nữa.

Cô ta đã giết con tôi rồi! Cô ta biết tôi yêu đứa con ấy thế nào!

- Thế thì cô được như cô mong muốn rồi! Hạ Âu!

Tôi vội và chạy trốn khỏi căn nhà có một con điên, cô hung thủ đã giết con tôi. Tôi vội và chạy trốn, quên cả thay giày.

Tôi chạy ra đến cổng khu cao ốc, thấy mình đứng là một thằng không nhà. Tôi chưa bao giờ nghĩ sẽ đuổi Hạ Âu ra khỏi nhà. Vì cô ta, nếu đuổi, sẽ thật sự không có nhà để về.

Và tôi không bao giờ về nhà nữa. Hai tháng sau, Hạ Âu gọi điện cho tôi, cô ta bảo, cô ta đã chuyển ra khỏi nhà rồi!

Tôi liền trở về, mở cánh cửa, ập vào mũi vị hoang hoải trống vắng.

Khi ngôi nhà có đàn bà, người ta không dễ nhận ra thứ hơi ẩm đã quá quen. Nhưng khi

người phụ nữ ấy rời xa, bạn sẽ nhận ra thứ mùi hương đã làm bạn mê mẩn trong những ngày xa xưa.

Tôi xem xét mọi căn phòng. Chiếc nhẫn kim cương vẫn nằm trong ngăn kéo. Tủ áo treo một chiếc váy trắng; tôi biết khi mặc nó, Hạ Âu sẽ phiêu diêu như đám mây trắng bồng bênh. Trong phòng tắm, sữa rửa mặt của cô không còn, tôi thấy trên mặt bàn còn để một VCD *Đế trở thành người mẹ trẻ tuyệt vời*. Nước mắt tôi đã lăn tròn trên má. Tôi cứ ngỡ sẽ tìm được một mẫu giấy, trong đó cô sẽ viết, đại loại như, nếu anh thế này, thế này, em sẽ quay trở về. Nhưng hoàn toàn không có. Ngôi nhà đã trở nên trống rỗng như ba năm về trước.

Đêm, trước khi ngủ, tôi nhìn thấy một sợi tóc dài còn sót lại trên đầu giường. Tôi đã cất giữ dấu vết còn lại duy nhất ấy của Hạ Âu.

Hai tháng sau, Đại Bàn giới thiệu cho tôi một người con gái khác. Cô vừa tròn hai mươi một tuổi, đang học năm thứ ba ở một trường đại học danh tiếng. Những nét đẹp toát ra từ nội tâm làm cô giống như một cô bé.

Tiểu Mân, cô bạn gái mới giống người có bệnh hiếu động, làm tôi thường nghĩ, giá cô ấy thành đôi cùng Đại Bản thì đẹp. Nhưng Tiểu Mân nói, cô chả thấy xi-nê gì với anh chàng Đại Bản cả. Cô ấy là như thế, nói năng tùy tiện và từ ngữ lộn xộn theo kiểu các diễn viên đang nổi trong các phim truyền hình dài tập, tuy nhiên lại khá nhã nhặn, vui vẻ.

Thời gian đầu, tôi không thể quen được với sự lóc cóc, nhí nhảnh của cô, nhưng sau rồi cũng chả để ý nữa.

Cô không nấu nướng, tôi đành vào bếp làm cho cô. Nhưng tôi bắt cô phải học thuộc bài thơ kia, hàng ngày đọc tôi nghe. Tất nhiên cô không chịu, bảo: "Thơ gì mà dài thế này!" Tôi làm mặt lạnh mặt hai hôm. Khi tôi cho rằng chuyện giữa tôi và Tiểu Mân thế là dứt, thì cô tìm tôi, đọc một mạch bài thơ từ đầu chí cuối, rồi cười hì hì, bảo: "Mỗi người đều có thói xấu, hai người ở bên nhau thì phải thông cảm cho nhau chứ!"

Từ đó tôi mới thật sự mở cửa trái tim cho cô, coi cô ấy là người yêu thật sự; tuy nhiên thỉnh thoảng cũng bị cô ấy kể tội với "dại ca" Đại Bản của cô.

Đó là khi Hạ Âu đã bỏ đi được nửa năm. Tôi cũng không tìm thấy cô ở đâu nữa.

Mùa hạ lại đến. Nghỉ hè, cô người yêu bé nhỏ bám chặt tôi suốt cả ngày.

Ngày xưa, tôi chưa bao giờ cảm thấy Hạ Âu bé bỏng, cho dù Hạ Âu còn nhỏ hơn Tiểu Mãn một tuổi.

Phải chăng vì trong Tiểu Mãn, bầu trời của cô luôn tràn nắng lấp lánh. Hai mươi một tuổi, có như một chú ve tràn trề sinh lực, rền giọng ca luôn miệng. Mỗi ngày cô đều có những công việc làm không hết, nhàn rỗi đến phát chán và cũng vui vẻ đến khôn cùng. Niềm vui sướng nhất của cô là len đến sau tôi, bịt chặt mắt tôi và kêu: "Đố biết ai nào?" Rồi sau đó vui sướng để tôi nói đáp án là:

- Vợ!

Cô bắt tôi phải gọi cô là vợ. Cô bảo, ở trường em, bọn nó yêu nhau, toàn gọi thế này đây!

Ngày xưa, tôi tha thiết mong gọi Hạ Âu là vợ, cô thường không chịu, cô vẫn cười, bảo: "Chưa cưới cơ mà!"

Tôi ép mình đừng so sánh hai người con gái, bởi Tiêu Mãn sẽ thua thê thảm.

Tiêu Mãn đúng là rất nhỏ. Hãy xem những gì cô ấy làm: Cô vô cùng yêu các anh cầu thủ đẹp trai nhưng lại chà hiều gì về bóng đá. Bởi vậy, những đêm cô thức tới hai giờ sáng để cùng tôi chờ Cúp châu Âu, thì đúng hai giờ mười phút, cô chìm vào giấc ngủ. Cô thích chọc giận người khác, sau đó lại nũng nịu, ngọt ngào như thể con mèo. Đồng thời cô cũng có tật lo lắng trước mỗi kỳ kinh nguyệt... Rồi sau kỳ kinh, lại bắt đầu khôi phục về xốn xang, phồn phờ của các cô gái trẻ.

Tiêu Mãn là một cô gái tốt. Tiêu Mãn còn trinh.

Lần đầu tiên tôi làm tình với Tiêu Mãn, lại là một lần tôi hơi say, cho nên, tôi đã nhầm cô là Hạ Âu.

Sáng tinh dậy, nhìn vết máu như cánh hồng trên chăn, tôi chết điếng. Tôi không làm sao nỡ được nụ cười yêu thương và hạnh phúc với Tiêu Mãn, nhưng Tiêu Mãn lại không để ý đến điều đó, cô chỉ nũng nịu vít cổ tôi xuống, nói: "Em nhất định sẽ lấy anh." Tôi run lên trong cảm



Xin lỗi, em chỉ là con đi

giác lạnh lẽo, bởi chưa từng nghĩ, sẽ cưới người con gái nào đó không phải là Hạ Âu.

Tôi hỏi:

- Vì sao?

Cô đáp rất hồn nhiên:

- Vì em còn trinh mà!

Hạ Âu vẫn luôn lạnh lùng khi nói: "Tôi là một con đi."

Bỗng dưng tôi đau đầu quá.

Một năm sau, tôi sắp ba mươi hai tuổi. Tôi vẫn không gặp lại Hạ Âu. Tôi bắt đầu nghĩ đến chuyện kết hôn với Tiêu Mãn.

Tôi tự hỏi lý do - chính là lý do mà Tiêu Mãn từng nói.

Tiêu Mãn hồn nhiên, thẳng thắn và tự hào khi nói:

- Vì em còn trinh!

Tiêu Mãn giống như quảng cáo nước ép trái cây, ngon mát, bộc lộ sức sống thanh xuân làm người ta thèm muốn. Cô ấy luôn luôn ngẫu hứng, sống ở giây này mới quyết định giây sau, vô kế hoạch, vô nguyên tắc. Cho nên, khi ngồi

trên sofa, nuốt đèn quạ đầu tây thứ tám, cô lấy ngón út khều tôi lại, bảo:

- Đi, mua cái sơmi mới cho anh nào! Anh xem, anh chẳng bao giờ mua áo mới. May mà trông anh vẫn còn phong độ của ông chủ nhỏ.

Cô rất thích gọi tôi là "ông chủ nhỏ", nhưng thực ra tôi cảm thấy khó chịu vì cách gọi đó, chà hiều vì sao.

Rồi Tiểu Mãn bắt đầu lăng xăng đi thay quần áo, chạy từ góc này sang góc kia, tíu tít rửa mặt, chải tóc, chọn đôi giày đẹp hợp với quần áo, vui thích vô cùng. Tôi nghĩ tôi không thể không cười cùng cô.

Cô bảo:

- Em sẽ mua cho anh một bộ đồ thể thao thật oách!

Bị tôi trợn mắt lên, cô cầu hòa:

- Thôi, anh ngoan ngoãn nghe em đi nào! Anh cứ mặc đồ tây mãi được à? Nhanh nhanh lên, thay áo đi cùng em!

Rồi cô kéo tôi đi. Tôi cười như mếu.

Ngắm Tiểu Mãn tung tăng dạo phố, ngửi mùi hương thơm tho như trà sữa từ cô, tôi muốn

ôm cô vào lòng quá. Tôi nghĩ lấy người thế này kẻ cũng hay.

Tôi đưa tay phải ra. Tôi sắp vòng ôm cô vào bên tôi. Thì ngay lúc đó, tôi thấy Hạ Âu đi tới, vội rút tay lại. Hạ Âu dường như cũng đã nhìn thấy tôi. Hạ Âu mỉm cười với tôi.

Hạ Âu đứng giữa khoảng nắng ấm, mặc chiếc áo hai dây màu hồng, váy trắng dài, với nụ cười duyên dáng tự nhiên, xinh đẹp như ba năm trước, ngày tôi gặp Hạ Âu ở cổng trường đại học. Làn da trắng mịn của cô ửng hồng, lặng lẽ và quen thân như thế, cảm giác dâng lên từ một sớm hè. Tôi tưởng cô là một dáng vóc thiên thần ngập ngừng bước ra trong ánh mặt trời kia.

Và người con gái ở bên cạnh tôi lúc này chỉ còn tầm thường như mọi phụ nữ khác.

Thiên thần nhìn tôi mỉm cười, và tôi đã không còn gì lưu luyến cõi trần này nữa.

## Chương 13: Chúng ta cưới nhau đi!

Cuộc sống của Hạ Âu có vẻ không đến nỗi nào, béo lên một chút so với ngày trước, nhưng rất thon thả.

Cô ấy cười với tôi và nói:

- Hi!

Tôi vẫn kinh ngạc trước sự gặp gỡ bất ngờ này.

- Hi! Xin chào! Cô là bạn của anh Bân à? Tôi tên là Tiêu Mân!

Tiêu Mân rất tự nhiên, chào hỏi trước rồi hích khuỷu tay vào tôi.

- Người ta chào anh kìa, ngốc!

Tôi định thần, vội đáp lại; chắc hẳn lúc đó trông tôi rất thảm hại. Về nhà, Tiêu Mân có nhận xét, trông tôi lúc đó như một anh nông

dân quê mùa phải đứng trước mặt người quyền cao chức trọng.

- Hi, Hạ Âu! - Rồi chẳng biết nói gì, chỉ nhìn Hạ Âu chăm chăm, cũng quên không buông tay cô bạn gái Tiểu Mân ra.

Phút giây gặp gỡ quá đột ngột, cũng chả nói được cái gì, Hạ Âu bảo, cô có việc phải đi, thậm chí không để lại số điện thoại cũng không nói xem giờ đây cô sống ra sao.

Xem sắc mặt tươi sáng của Hạ Âu, có thể nghĩ, chỉ ít, người đàn ông (những người đàn ông) của cô đã không tệ bạc với cô.

Tôi nhìn theo Hạ Âu cho đến khi khuất bóng. Mười giây sau, một chiếc Audi chạy lướt qua tôi, ngồi bên cạnh người lái là một phụ nữ áo hai dây màu hồng, tôi không kịp nhìn mặt. Xe đã lướt đi rồi.

- Ôi trời, bạn anh có vẻ hoành tráng quá nhỉ, giới thiệu cho em làm quen với! - Tiểu Mân thật thà nói.

- Cô ta chỉ là một con đi! - Tôi đáp.

Tiểu Mân chép miệng tiếc rẻ một cách bộc tuếch, rồi chỉ ba phút sau, cô quên bồng chuyện này.

Cô kéo tay tôi dạo khắp phố. Nhưng trái tim tôi không còn ở trong ngực tôi nữa. Tôi đi bên cô, không buồn to ra chân nan, một môi đỏ cô miệng "sưu nghiệp" mua sắm. Trong tâm trí tôi chỉ còn lại một mình Hạ Âu.

Hạ Âu giờ đang ngồi trong chiếc xe của thằng đàn ông bao cô, hoặc có thể đang ngồi trong lòng gã. Cô ngồi chỗ nào thì cũng có liên quan gì đến tôi đâu, thế nhưng vì sao trái tim tôi đau thế này?

Tôi vẫn nghĩ Hạ Âu đã rời bỏ thành phố này, nên ban này, khi gặp mặt tôi suýt ngất. Từ trong sâu thẳm, tôi chỉ muốn đi theo bảo bọc cô, yêu thương cô, gắn bó máu thịt với cô; nhưng cô đã đi mà không nói năng gì.

Thậm chí còn kiêu căng lướt qua tôi trong chiếc xe của thằng đàn ông nào đó đang bao cô.

Thậm chí không nhìn tôi.

Nổi xúc động biến thành giận dữ.

Tôi bắt đầu lo lắng, buồn bực, cố nhẫn nại để Tiểu Mân kéo tay tôi đi như người ta đang kéo thuyền. Một cửa hàng rồi lại một cửa hàng; không biết có phải tôi đang ở trong mê cung?

Dường như nơi ta bước không hề tới, và ta sẽ cứ mãi quay về nơi ban đầu.

Đúng lúc sự nhần nại của tôi lên đến đỉnh điểm, thì phía trước có những tiếng kêu thất thanh:

- Ôi trời ơi! Giết người! Cứu vói! Có người bị giết! - Giọng một phụ nữ.

Tôi chưa kịp hiểu ra việc gì, thì thấy những người ở phía trước dạt hết sang bên phải, rồi có một người lao thẳng vào tôi; một cách vô thức, tôi kéo Tiêu Mãn về phía mình.

Người đàn ông kia lao thẳng vào mặt tôi. Tôi bị đập mạnh tới mức bị đẩy lùi vài bước mới đứng vững. Người đàn ông kia ngã sấp trên mặt đất. Tôi còn chưa kịp hỏi vì sao thì ông ta đã bò dậy chạy tiếp.

P phía trước có tiếng phụ nữ gào khóc, với âm độ kinh người.

Tiêu Mãn hiểu kỳ không ai bằng, mặc kệ tôi phản đối, cô vẫn xông lên đi xem đám đông. Mọi người vây quanh kẻ bị đâm và người đi đường đang gào khóc kia.

Tâm trạng nặng nề, âm ục trong lòng tôi không biết trút vào ai, nghĩ sao hôm nay xui quá. Mũi ngứa quá, hình như có cái gì bắt đầu bò ra.

Ái chà, mũi tôi từ nhỏ rất khó ưa, động gì vào là chảy máu mũi. Khăn giấy để trong ví của Tiểu Mãn. Giờ cô đang bị nhồi trong biên người hiệu kỳ kia rồi. Tôi nhếch nhác dùng tay bịt mũi, lẩn mò về phía toilet của cửa hiệu thời trang.

- Anh lấy khăn giấy không?

Tiếng nói quen thuộc từ sau lưng, tôi vội vã quay đầu lại, thấy đôi mắt lặng lẽ của Hạ Âu. Không chờ tôi đáp, cô giữ mảnh khăn trên tay bịt vào mũi cho tôi, rồi đưa tôi một gói giấy. Cô đi.

Phải chăng là một ảo ảnh? Nhưng mùi hương ở lại là quen, và trên tay tôi, đích thực có một gói khăn giấy.

Nửa tiếng sau, Tiểu Mãn gọi di động hỏi anh đang ở đâu, tôi bảo đang ở trong cửa hàng chờ cô. Và cô lại nhảy nhót tới, thấy vết máu trên mặt tôi, cứ tự trách móc mãi.

- Về nhà! - Tôi chỉ nói được một câu đó.



- Được thôi, bảo anh đi xem mà anh chẳng chịu đi xem gì cả. Anh không biết à, thằng kia thâm lắm... Vợ nó đáng thương ghê! - Tiêu Mân liền thoáng.

Tôi nhú mày, cô không trách móc gì cô.

"Thằng kia" nào thâm bằng tôi?

Hôm đó là thứ Hai. Trưa thứ Tư, tôi nhận được điện thoại của Hạ Âu, cô không vòng vo gì, hỏi tôi:

- Hà Niệm Bán, anh sẽ đưa em đi chứ?

Nếu không nghe nhầm thì hình như trong giọng nói còn có chút hồi hộp.

- Em bảo gì? Em đang ở đâu thế?

- Anh đừng hỏi nhiều! - Lại cái câu tôi sợ nhất và không thích nghe nhất của cô: "Anh đừng hỏi nhiều!" Tôi liền mất hứng.

- Anh hãy mang em đi, chúng mình làm đám cưới!

Tôi giận dữ. Cô em ơi, mỗi lần không vui, cô lại lôi từ đâu ra những gã đàn ông chà ra gì, không chịu tòng lương, giờ thềm cưới là tôi phải cưới sao? Tôi còn cuộc đời của riêng tôi không? Và cô còn gì để tin cô không?

- Thế người đàn ông kia không cần cô nữa sao? - Tôi lạnh lùng hỏi.

Đầu dây kia im lặng vài phút. Tôi nghe thấy một giọng nói yếu ớt:

- Thế anh có còn muốn cưới em nữa không?

Tôi có thể tưởng tượng cái cách cô cắn chặt môi dưới; có lẽ cô đã cắn môi đến mức trắng bệch ra.

- Hạ Âu, em không còn là trẻ con nữa, em không thể làm gì em thích mà không nghĩ đến hậu quả. Ngày trước, chính là em đã rời bỏ anh! - Tôi nói, bình tĩnh hơn, nhấn mạnh từng tiếng một. Một năm đã trôi qua, tình cờ gặp lại, liệu có thể quay về quá khứ chỉ nhờ một cuộc điện thoại?

- Em chỉ muốn biết, anh sẽ cưới em chứ? Sẽ đưa em đi khỏi nơi này chứ? - Giọng cô âu lo.

- Em hãy nói vì sao đi! Hãy nói lý do!

- Em muốn làm vợ anh!

Tôi nghĩ Hạ Âu đang kể một câu chuyện cười không hài hước chút nào. Tôi bỗng cảm thấy Hạ Âu quá bông bột, quá thiếu trách nhiệm. Tôi giống như con chó, cô ngoắc thì đến, cô vẫy thì đi - một con chó đực.

Nhưng cũng không thể phủ nhận rằng trái tim tôi vẫn đang bị cô điều khiển. Rằng suốt hai năm qua, tôi chỉ sống trong thế giới của Hạ Âu.

Tôi sắp mềm lòng. Tôi sắp hỏi em đang ở đâu đây. Tôi muốn nhìn thấy Hạ Âu. Tôi không thể để tuột cơ hội có cô trong đời.

Đột nhiên tôi nhìn thấy hộp cơm trên bàn làm việc của tôi; trong hộp là bữa trưa chung của tôi và cô bạn gái dễ thương. Tôi nhớ đến tay cô tôi qua xào rau bị mỡ bắn vào phồng rộp. Cô già vờ tội nghiệp làm tôi thương xót. Cô nũng nịu bắt tôi dỗ dành. Cô buống bình khiến tôi không thể không hôn. Những lúc đó, người con gái ở bên tôi đã đem lại cho tôi bao hạnh phúc; và xưa nay, Tiêu Mân chưa từng làm một việc gì không nên không phai với tôi.

Và khi cùng nhau, cô ấy là trinh nữ.

- Anh... anh... đã có một cuộc sống mới.

Thật đau xót, nhưng tôi vẫn phải nói.

- Nếu vậy, nếu em có 96.500 tệ, anh có cưới em không?

Tôi nghĩ Hạ Âu không thể hiểu được bản chất của vấn đề.

- Không em ạ. Em cho anh một triệu, anh cũng không thể.

- Trời ơi...! - Cô ấy đau đớn, nhưng tôi thì cũng đau chứ khác gì?

- Như thế, anh, liệu anh có thể nói với em, nói rằng... vì sao anh không thể?

- Xin lỗi, vì em chỉ là một con đi!

- Em xin lỗi!

Hai giây sau, điện thoại ngắt.

Tôi hiểu rằng tôi và cô ấy mãi-mãi-không-bao-giờ-có-thể. Tôi vút hộp cơm xào lẫn lộn rau vào sọt rác, rồi khóa trái toilet, tôi ngồi im trong toilet khóc nức nở.

Đêm, rã rời về nhà, cô bạn gái nhí nhảnh liền bám lấy cổ tôi và bảo:

- Bân Bân, chúng ta cười nhau đi!

## Chương 14: Bến đỗ

Tôi phát hoảng. Sao chỉ trong một ngày mà có tới hai người con gái cùng nói một câu đó nhỉ?

Tôi cất giọng mệt mỏi, bất cần:

- Sao em lại nghĩ đến chuyện cưới xin?

Vì trước đây chưa bao giờ cô đề cập đến chuyện này. Cô bảo cô còn trẻ, chưa chơi thỏa chí, hôn nhân sẽ hủy diệt cô. Nhưng vì sao cô biến đổi quá nhanh? Lẽ nào cô... đã gặp Hạ Âu?

Nghĩ đến khả năng này, sống lưng tôi bỗng lạnh toát.

- Hi hi, người ta vừa xem tivi, thấy cô dâu mặc váy cưới đẹp tuyệt trần!

- Ôi trời, hôm nay anh mệt lắm, em đừng quấy rầy anh nữa nào! - Tôi bất đắc dĩ đẩy cô ấy ra, vút người vào sofa, nặng nề ngập mình trong

đó, nhắm nghiền mắt, cố không nghĩ tới bất cứ điều gì.

- Sao? Anh vừa nghe đến cưới xin đã mệt mỏi rồi à? - Cô giận dữ, sán đến ôm cổ tôi hỏi.

- Đâu có, hôm nay anh làm việc mệt lắm.

- Thế á? Chồng ơi để vợ đấm lưng cho nào!

Tay cô hoạt động liên hồi, có vẻ bận bịu vô cùng.

Tôi đặt tay lên đôi chân quỳ trên nệm sofa của cô, mềm rục, đầy đặn.

- Đấm lưng cho chồng nào, chồng ơi chồng vất vả quá, để vợ hát bài ca ngợi chồng nào. Chồng ơi anh là trời, chồng của em ơi, lớn nhất là chồng, chồng thật là tốt quá! Nào chồng, anh đoán xem những chữ cuối cùng của bài ghép lại là gì nào?

Cô vừa đấm lưng vừa dai dẳng hát.

- Ha ha, đoán được chưa nào? Đồ ngốc nghếch, thế mà cũng không biết, trời - ơi - chồng - tốt - quá! Chồng ơi, anh đúng là tốt bằng cả trời luôn!

Tiểu Mẫn vừa nói vừa nháy mắt lên. Nói tôi tốt bằng trời.

Tôi nhìn cô. Tôi nghĩ, những người vô tư, không hiểu gì mấy về cuộc đời thật là hạnh phúc biết bao.

- Tiểu Mãn, em thật là hạnh phúc! - Tôi thốt lên từ tận đáy lòng.

- Vâng ạ! Chồng em tài giỏi như thế, em lại không hạnh phúc sao? Bạn bè em vừa nghe nói anh là người có địa vị đã thèm muốn chết đi được!

Tiểu Mãn tự hào nói. Tuy nhiên, thực ra, cô có biết chức vụ của tôi ở công ty là gì đâu.

Rồi cô đi nấu cơm. Giờ đây Tiểu Mãn đã bắt đầu học nấu nướng, bởi mới học làm bếp, nên cô còn hào hứng lắm, có điều đồ ăn dở tôi cũng chẳng dám nói, sợ cô giận chết.

Buổi tối Đại Bản đến ăn cơm, cứ nhẩn mặt chê dở không nuốt nổi, nhưng vừa nghe nói là Tiểu Mãn nấu, vội vã tấm tắc khen ngon.

Sau Đại Bản nói với tôi, ở nhà, Tiểu Mãn chưa bao giờ làm bếp cả. Tôi nói biết rồi, anh ta vỗ vai tôi bảo, Tiểu Mãn tốt đấy, hợp với cậu đấy.

- Mày cẩn thận phục thiện đi là vừa, đừng có làm tổn thương Tiểu Mãn, nghe không? Gái con nhà đấy!

Đây là lần đầu tiên Đại Bàn nói về phụ nữ một cách tử tế như vậy.

Có lẽ cũng đã đến lúc để trái tim điệp trùng thương tích phiêu bạt nơi vô bờ bến của tôi quay trở về bến thôi.

Sau này tôi hầu như không nghĩ về Hạ Âu mấy. Một lần, vào nửa năm sau, trong cuộc họp mặt bạn cũ, một cô bạn lớp Mười hai mang đứa con hai tuổi đến họp lớp, bảo chồng làm thêm giờ, để con ở nhà một mình không yên tâm nên mang theo.

Cậu chàng rất nghịch ngợm, nói năng, đi đứng thật y như Tiểu Mãn nhà tôi.

Tôi hơi chạnh lòng vì bạn bè hầu như đều có con cái cả, nhìn lại mình thấy cũng già rồi. Mọi người nghe nói tôi chưa kết hôn đều cười, nói tôi kén chọn quá. "Không sinh lấy thằng cu rồi sau này chả đủ sức đâu."

Tôi cũng miễn cưỡng cười vài tiếng. Cậu bé chốc chốc lại chạy tới chỗ tôi gọi:



Xin lỗi, em chỉ là con đi

- Chú! Chú!

- Nào, ngoan nào! - Tôi dùng một giọng nói êm quá sức tưởng tượng để dỗ cậu chàng.

Tôi nhớ tới đứa con xấu số của tôi. Giá như được chào đời, có lẽ, nó cũng đã chùng này. Và nó sẽ kiêu hãnh gọi tôi là "Cha! Cha!"

- Cháu tên là gì nhỉ?

- Sâu Sâu... Tơ Tơ... - Nhóc còn chưa nói sôi, cũng chưa biết mình đang nói cái gì.

Rồi tôi nghe tiếng mẹ cậu từ phía bên kia:

- Ái chà, giờ tôi còn phải trông con nữa, cuộc sống thật chật vật. Thu nhập của bố nó, mỗi tháng cũng chỉ được 4.000 tệ, bốn bốn mười sáu, bốn hai là tám, hai năm cũng chỉ thu nhập được 96.000 mà thôi...

Tôi bỗng choàng tỉnh như bước ra một vùng sáng: Mỗi tháng 4.000, hai năm 96.000...

"Nếu em có 96.500 tệ, anh có cưới em không?"

Hạ Âu đã nói câu đó với tôi khi nào?

96.000, cộng với lần đầu khi cô ấy mười sáu tuổi, tôi vớt cho cô 500 tệ...

Tôi cảm thấy đau thắt ruột gan. Hạ Âu đang cố chứng minh cô ấy chưa hề là đi!

Sau này, tôi có ý tìm Hạ Âu, còn hỏi thăm cả người đàn ông kia, nhưng chẳng có kết quả gì; thêm vào đó, Tiểu Mãn ăn ở với tôi thật không có gì phải chê trách, nên rồi tôi cũng không nghĩ ngợi nhiều nữa.

Hai năm sau, trong lễ thành hôn của tôi và Tiểu Mãn, Đại Bản chỉ nói một câu:

- Chớ đang ăn trong bát còn dòm ở nồi!

Anh ta nói chen vào lúc mọi người đang cười đùa trêu chọc tôi tung bùng, không có ai để ý. Mẹ Tiểu Mãn - mẹ vợ tôi - cười rạng rỡ, vui vẻ. Nhưng với bà, chưa bao giờ tôi thấy có cái tình thương mến như từng có với mẹ Hạ Âu. Tiểu Mãn rất bất mãn, vì cái bụng của cô làm cho cô không thể nào mặc vừa chiếc váy cưới yêu thích mà cô từng miêu tả là "áo cưới đẹp tuyệt".

Chỉ non nửa năm sau, Tiểu Mãn sinh cho tôi một nàng công chúa. Tất nhiên, cô chỉ chịu kết hôn với tôi khi đã có bầu mấy tháng.

Xin lỗi, em chỉ là con đi

Cô ấy còn không phát hiện ra là mình đã có thai. Tôi hỏi: "Tiểu Mãn, em bị tắt kinh bao lâu rồi?", cô đáp với vẻ thậm ngốc:

- Làm sao mà em biết được chứ?

Rồi sau đó chúng tôi đi khám, cái thai đã hơn hai tháng.

Vội vã cưới. Chỉ vì không chiều được cô dâu một chiếc váy cưới thêu hoa, tôi bị cản nhằn suốt mấy tháng. Biết làm sao được. Khi cô công chúa được một trăm ngày tuổi, chúng tôi chụp lại một bức ảnh cưới có toàn gia đình.

Trong ảnh, Tiểu Mãn cười rạng rỡ.

Khi ấy tôi rất hạnh phúc, Tiểu Mãn rất đáng yêu, cô công chúa nhỏ dễ thương. Tôi tưởng rằng tôi đã quên Hạ Âu rồi.

Người con gái xinh đẹp Hạ Âu. "Xin lỗi, vì em chỉ là con đi!" Tôi đã từng nói với em câu ấy.

Sau khi biết vì sao Hạ Âu muốn đưa tôi hơn chín vạn tệ, tôi thật sự hối hận và đau đớn. Nhưng sự ra đời của con gái tôi đã mang đến một niềm vui mới, tôi cảm thấy tôi đã trở thành một người đàn ông đế vương và một người cha vĩ

đại; điều hạnh phúc nhất mỗi ngày là, tôi nhìn thấy Tiểu Mãn bế bé Tiểu Tiểu Mãn ngồi trên sofa nô giỡn, cười đùa.

- Tiểu Mãn, anh muốn mỗi ngày đều làm em hạnh phúc. - Tôi thề trong lễ cưới, từ tận đáy lòng.

Tôi đã nghĩ tôi làm được điều đó.

## Chương 15: Hai bát hồi ức

Cô con gái bé bỏng đã tám tháng tuổi, bập bẹ học nói.

- Lộ Lộ (tên công chúa nhỏ), con gọi ba đi nào!

- Ba ba...

Tôi vui sướng nghe con gái non nớt gọi ba, trong lòng cảm thấy ấm áp, hạnh phúc.

- Ba ba, ba ba... - Con tôi gọi không ngớt - Ma ma, bà bà, ta ta...

Ta ta, hiểu theo ý cô nàng phải là ca ca (anh trai) mới đúng.

Đôi khi tôi không kìm được, ôm con vào lòng khẽ thầm thì:

- Con ơi, đáng lẽ con cũng có anh, anh trai con lẽ ra cũng năm tuổi rồi!

Ngày xưa tôi vẫn cùng Hạ Âu mơ tưởng, con chúng tôi nhất định sẽ là trai, vì thế cho đến giờ tôi vẫn luôn nghĩ, cái thai ngày ấy đáng lẽ là một cậu bé.

- Ta ta... - Con gái tôi vẫn ngây thơ gọi.

Đau và nhớ, mệnh mang trong những hoài niệm xót xa...

Tôi đã là một người đàn ông ba mươi lăm tuổi, tôi đã qua cái tuổi sùng bái tình yêu, mơ đắm những phong hoa tuyết nguyệt xa vời từ lâu, tôi chỉ còn muốn một cuộc sống bình yên.

Một buổi chiều năm 2004, tôi dắt con gái Lộ Lộ bốn tuổi đi xem hà mã ở công viên. Gần đây vợ tôi lại mê đánh mạt chược, song chỉ cần cô đừng về nhà quá muộn là tôi không có ý kiến gì. Cô ấy cũng cần khoảng trời riêng. Tôi biết cô ấy cũng có mức độ, cùng lắm là thua hơn trăm tệ rồi lại về khóc lóc, không nhẽo đòi tôi bù lỗ.

Tiểu Mẫn vẫn còn nhỏ; có khi sau này, cô ấy lại không nhẽo với cả con.

Nghĩ đến đây, tôi bật cười.

Đi đến một góc hoang vắng của công viên.

- Ba ba, con muốn uống nước khoáng. -  
Con gái tôi gọi.

Xin lỗi, em chỉ là con đi

- Được, Lô Lô, nhìn xem nước khoáng ở đâu nào, rồi bảo ba, ba mua cho con.

- Ba ba, ở đằng kia bán. Ba ba, ở đằng kia. -  
Cô con gái nhỏ cố hết sức kéo tay tôi về phía quán hàng nhỏ bên đường.

- Lô Lô, ở đây có bán nước khoáng đâu con?

Tôi nhú mày nói, chú ý nhìn, quán bé, bày trên bàn một tấm bảng đen nhỏ nhỏ, chữ viết bằng phấn: "Chè tôm lạnh một đồng một bát".

Tôi lặng người. Một trò đùa. Sau bao nhiêu năm. Mặt hồ nước trong tôi đã vỡ tràn con đê ngăn, hồi ức mang những chua xót trào lên.

Bóng dáng người con gái đã mất đi trong ánh mặt trời giờ sao hiện lên rõ ràng! Phải chăng tôi vẫn giấu em trong tận cùng tâm tư?

Trong trái tim tôi có một người con gái tên gọi là Vĩnh Viễn; em đứng trong ánh mặt trời đầu hạ, toàn thân lan tỏa một mùi hương nhẹ nhõm, vô hình.

- Ba ba, đây là cái gì?

- Chủ quán, cho hai bát chè tôm lạnh! -  
Tôi gọi.

- Đây, tới đây! - Một phụ nữ vội vã chạy tới, cô ta đang ngồi bàn bên tán chuyện với bà chị. Tôi vừa gọi cô đã tới, hai tay chúi tới tấp lên tạp dề - Hai bát ạ? Dạ, có ngay!

Rồi nhanh nhẹn múc hai bát.

Cô con gái nhỏ của tôi vui sướng ngồi ăn, nói: "Ba ơi, ngon quá! Ba ơi, ngọt cực! Ba ơi, mát lạnh!"

Con gái tôi nổi những câu không dứt như vậy.

Nhìn con ăn ngon lành, nhưng tôi không thể nào ăn được; tôi sợ sẽ nuốt mất những nhớ thương.

Con gái ăn hết, mãn nguyện, hớn hờ đi dạo cùng tôi. Trên đường đi còn hỏi:

- Ba ba, khi này là cái gì mà ăn ngon thế?

- Đó là hồi ức! - Trong trái tim tôi đang nghét những đau thương.

Buổi tối, con gái về báo mẹ, hôm nay con ăn hết hai bát hồi ức. Tiêu Mãn nghe xong, cười rung cả nhà.

Người mà cái gì cũng không hiểu thì thật hạnh phúc!



## Chương 16: Tiếng than

Một ngày tôi đi làm về muộn. Vừa xuống xe, tôi thấy có bóng người theo sau.

Nghĩ là cướp, tôi định đi ngay vào khu chung cư.

- Hà Niệm Bản! Chờ đã!

Tôi quay lại, kinh ngạc nhìn người phụ nữ gọi tên tôi, dắt một thằng cu chừng mười tuổi. Thằng bé xấu hổ, nấp sau lưng chị kia, chỉ lộ ra nửa gương mặt.

- Chị là...? - Tôi không nhớ ra là ai.

- Tôi tên là gì không quan trọng. Anh đi tìm Hạ Âu mau!

Có lẽ khi nghe đến hai chữ Hạ Âu, tôi đã trợn tròn mắt. Tôi nhìn người đôi diện, quần áo

bình thường, trạc năm mươi tuổi... Tôi nhìn bà ta như nhìn tình địch; mấy giây trôi qua, tôi hỏi:

- Vì sao chị biết tôi ở đây?

- Ở công ty ai mà chả biết Giám đốc Bản?

Tôi càng buồn phiền.

- Có thể nói chuyện không? - Người phụ nữ hỏi.

Tôi biết chắc có việc gì đó không thể nói cho người ngoài biết; tuy cảnh giác nhưng tôi không thể giấu được sự nôn nóng, tò mò. Tôi đưa người khách vào nhà, vừa may Tiểu Mãn đã đưa con về bên ngoại.

- Mời chị uống trà! - Đưa chén nước cho người khách, tôi ngồi xuống phía đối diện.

- Ôi cảm ơn anh! - Chị đang nhìn khắp nhà tôi, thấy tôi bung trà tới, vội nói một cách khách sáo.

- Có việc gì? Nói đi! Hạ Âu rốt cuộc đang ở đâu? Cô ấy sao rồi? - Lòng tôi nôn nao, nhìn đứa bé đang ngồi ngay ngắn - Thế còn đứa bé này là ai?

- Hà Niệm Bản, anh đừng nôn nóng! Hôm nay tôi đến đây là mong anh đi tìm Hạ

Âu. Tất nhiên tôi sẽ kể cho anh toàn bộ câu chuyện. Chuyện này chỉ ba người biết. Một người là tôi, một người là Hạ Âu, còn người thứ ba chính là gã đàn ông đã hại Hạ Âu không thể rũ bỏ thân phận mình.

Tất cả các giác quan trên người tôi đều tập trung vào một điểm duy nhất; tôi chưa bao giờ chăm chú và lo lắng đến thế. Tôi oán trách chị ta nói quá chậm. Chị ta làm sao hiểu nổi những gì chôn kỹ trong đáy lòng giờ bị thức dậy sẽ giày vò tôi ra sao.

- Hy Hy, cháu đi xem tivi ở trong nhà đi! -  
Người đàn bà bảo đứa trẻ.

Đứa bé ngoan ngoãn đi vào phòng. Khi đi qua chỗ tôi, tôi gặp lại nét quen thuộc trong ánh nhìn phẳng lặng từ đôi mắt của cậu bé.

- Chị cứ nói đi!

- Hạ Âu là một người con gái tốt! Và là đứa trẻ đáng thương!

Lời nhập đề của bà suýt làm tôi rơi nước mắt. Cái điều tôi sợ hãi nhất bao năm nay là tôi không hiểu về Hạ Âu.

- Lần đầu tôi gặp Hạ Âu là khi cô ấy mười sáu tuổi. Có thể nói, tôi đã nhìn thấy cô ấy trưởng thành. gương mặt cô ấy mang một thần thái đặc biệt, không ai có được. Tôi chưa bao giờ thấy cô ấy cười; cô ấy rất ít nói. Chồng tôi lái xe cho sếp, nói thật ông ấy đã đau xót lắm. Phải tận mắt chứng kiến cô ấy bị... Trời ạ, lúc đó lòng tôi đau xót thay cho cô ấy, một đứa con gái, bị giày vò đến mức khắp người đầy vết thương. Khi qua nhà tôi lấy rượu thuốc, cô ấy còn an ủi tôi: "Bác đừng để ý đến con! Dùng rượu nóng bóp là khỏi nhanh thôi." Anh xem, những lời nói của cô ấy, đến người lớn cũng phải day dứt. Nhưng chúng ta thì giúp được gì cho nhau? Ai cũng phải mang lương về nuôi vợ, nuôi con...

Bà uống ngụm trà, nói tiếp:

- Sếp bao mẹ Hạ Âu là có. Sếp chỉ thích Hạ Âu, muốn dùng mẹ Hạ Âu làm miếng mồi dụ dỗ, chờ cô gái mười mấy tuổi mắc câu. Còn Hạ Âu, anh đừng chỉ nhìn vào vẻ ngoài lạnh lùng, bướng bỉnh của cô ấy; cô ấy hiếu nghĩa lắm. Hầu như lần nào sếp về công ty cũng kêu Hạ Âu đến. Cô ấy mới chỉ là một cô bé thôi; anh bảo làm sao cô ấy có thể vui, có thể tươi cười được. Lần nào sếp cũng bắt chồng tôi lái xe. Có nhiều lúc tôi không

cầm lòng nổi. Từng ấy năm, chúng tôi đã coi cô ấy như là con gái ruột của mình.

Thì ra đây chính là vợ người lái xe đó. Tôi bảo chị hãy kể tiếp đi; những điều này Hạ Âu đã nói với tôi rồi.

Người phụ nữ nhìn tôi, tiếp tục:

- Sau này mẹ Hạ Âu mất. Trước đây cô ấy vốn coi rẻ lão sếp, nhưng rồi lại gặp anh. Đáng lẽ cô ấy có thể ra đi; cô ấy thù hận người đàn ông kia như thế cơ mà! Nhưng rồi mỗi lần ông sếp gọi, cô lại tới, ngoan ngoãn!

Tôi không hiểu. Nhưng trong khi người khách nói, tôi không tiện ngắt lời.

- Anh đã nhìn thấy Hạ Âu khóc bao giờ chưa? Tôi chỉ thấy một lần, là lúc cô ấy đang có thai khoảng một tháng.

- Vì sao?

- Sếp cũng không hiểu tại sao nữa. Nhưng mà nói chung, đàn ông với đàn bà... Anh biết đấy, có lúc cũng rất khó nói. Tại vì bình thường, lúc nào sếp cũng chuẩn bị sẵn áo mưa, và xưa nay lần nào cũng mang. Nhưng có một lần ông sếp phải cách ba tháng mới quay lại đây, không mang

bao. Hạ Âu cũng không biết, không cảm nhận. Sau này khi tôi nghe kể, mới vội vã tìm Hạ Âu hỏi. Khi đó Hạ Âu đã có bầu một tháng rồi. Cho nên, cô ấy rất lo lắng; chính cô cũng không biết cái thai là của ai. Vì anh rất muốn có con nên cô ấy không thể nào hại chết đứa bé. Nhưng cô ấy lại sợ lỡ đó không phải là con của anh, cho nên cuối cùng đã chọn cách ra đi. Ngày đó, lo việc thai nghén cho cô ấy, đều một tay tôi cả.

Tôi sưng sờ. Sao ngốc thế em ơi!

- Rồi đứa bé chào đời, bình an, khỏe mạnh; đó là một bé trai. Cô ấy vội vã đi tìm anh, thì thấy bên anh đã có người phụ nữ khác. Anh Hà, Hạ Âu không phụ tình anh! Con trai anh cũng đã được chăm sóc đến lớn từng này rồi!

- Làm sao cô ấy biết đây là con tôi? - Tôi lập tức nghi ngờ, cho dù ngay khi vừa nhìn thấy cậu bé, tôi đã có một linh cảm đặc biệt - một cái gì đó thân thương và gần gũi như là máu thịt của mình vậy.

- Còn nhớ hôm anh dẫn bạn gái dạo phố không? Vô tình gặp lại anh, khi đã lên xe rồi, cô ấy vẫn một mực đòi xuống tìm anh. Cô ấy quay về, trên tay cầm một chiếc khăn giấy thấm máu,

xúc động tới mức tay run bắn bật, nói, đó là máu của anh.

Tôi nhớ chứ, là máu chảy khi tôi bị người lạ đâm sầm vào.

- Ngay trong ngày, cô ấy mang con đi xét nghiệm ADN, kết quả là con trai anh. Ngay giây phút có kết quả xét nghiệm, cô ôm lấy con, hết khóc rồi lại cười. Nhưng rồi sau, không hiểu vì sao, Hạ Âu lại bỏ đi mất. Không ai biết cô ấy đi đâu, đến tôi cũng không hay biết.

Tôi nghe mà tim như ngừng đập. Tôi cầm chén trà. Đã hai tiếng đồng hồ.

- Mãi đến tháng Sáu năm nay, cô ấy mới nhờ người tìm tôi, bảo mang đứa bé qua đây, còn cô ấy không đến. Tôi cố khấn khoản người đưa Hy Hy tới nói cho tôi biết tình hình Hạ Âu. Lúc đầu bà ta sống chết không chịu nói. Sáng nay tôi lại đến tìm, bà ta mới kể: Hạ Âu làm việc tại một khách sạn năm sao ở Thẩm Quyển, tuy sống chật vật song có đứa con đáng yêu ở bên cũng hạnh phúc. Hai tuần trước, một người đàn ông nghi ở khách sạn đó mượn rượu ép Hạ Âu, con bé tất nhiên không chịu, lại lỡ tay giết chết ông khách kia. Tôi cũng không rõ lắm, có lẽ nên gọi là phòng

vệ chính đáng, nhưng Hạ Âu đã giết người ta rồi, đây lại là họ hàng của một ông sếp to bên công an. Tôi nghĩ, có lẽ là hận thù suốt hai mươi năm tích tụ. Nên nhẹ cũng phải tù chung thân.

Không nhớ rõ cảm giác của tôi lúc đó như thế nào. Dường như máu cũng đông lại, không còn chảy trong huyết quản được nữa.

- Cô ấy đã nhờ chị em bạn bè xung quanh mang đứa bé gửi sang cho tôi. Anh xem, toàn là nghiệp chướng! Tôi vội đến đây ngay, mong anh hãy đi tìm Hạ Âu, cho dù là lần gặp mặt cuối cùng... cho dù... để cô ấy được gặp người thân duy nhất...

Nói đến đây, người đàn bà dày dạn việc đời ghen ngào.

Tôi không khóc. Đầu óc trống rỗng, không cảm giác.

- Hãy nói cho tôi biết, ông sếp kia là ai?

- Hại đời Hạ Âu, cậu cũng có phần đấy! Thủ phạm, chính là Lưu Quang Đông.

Tôi sững sờ.

Lưu là Tổng Giám đốc của Tập đoàn đầu tư.



Tôi chỉ là Giám đốc khu vực của tập đoàn này; nói thẳng ra, tôi cũng chỉ là kẻ làm thuê dưới quyền ông ta. Tôi đã từng rất kiêu hãnh và tự hào vì chỉ trong bốn năm ngắn ngủi mà có thể nhanh chóng thăng tiến từ chức tổ trưởng lên đến địa vị như ngày hôm nay. Thật không ngờ, đó là nhờ một người con gái đã phải đánh đổi bằng cả sinh mệnh và nỗi ô nhục của bản thân.

Tôi chờ dẫn đi vào buồng, một tay ôm ghì đứa con trai. Con của bố ời! Mười tuổi mới biết có bố! Bố đã làm gì mẹ con thế này?

Tôi rúc đầu vào lòng đứa con trai bé bỏng.

## Chương 17: Hạ Âu ơi, tạm biệt!

Đêm. Không ngủ. Đặt vé chuyển bay sớm mai. Tôi kể cho vợ nghe toàn bộ sự việc; vợ tôi khóc kinh thiên động địa, sau đó khẳng định chắc chắn sẽ yêu đứa con trai hơn cô công chúa Lộ Lộ.

Ngày hôm sau, tôi bay đi Thâm Quyển.

Hạ Âu, người con gái thiện lương, tôi đến đây, em đừng sợ hãi nữa!

\*

\*

\*

Ba năm sau, vào mỗi tiết Thanh minh, tôi lại đưa vợ con đến nơi này.

Ngày đó, chắc cô ấy không đau đớn lâu. Cô chịu án tử hình ở pháp trường, chết dưới súng.

Cả đời sống trong nỗi đau. Có thể chỉ cái chết mới là sự giải thoát.

Xin lỗi, em chỉ là con đi

- Anh ơi, dưới này là ai hả anh? - Con gái tôi hỏi con trai tôi.

- Là mẹ.

- Nhưng mẹ đây rồi cơ mà!

Con trai tôi nhìn trời. Nước mắt đã tràn mi nhưng không chịu chảy ra. Nó có đôi mắt thuần khiết, phẳng lặng, trong suốt, hết như mẹ nó vậy.

- Đây là mẹ ở trời mây. - Con trai tôi nói.

Vợ là một loài nhạy cảm. Cô ấy đứng bên tôi khóc thút thít.

...

"Xin lỗi, em chỉ là con đi!"

--- HẾT ---

## Đôi nét về tác giả

Tào Dinh (bút danh ban đầu là Bảo Thế) - sinh ngày 14/2/1985, người Trưng Khánh (Trung Quốc). Tác phẩm đầu tay *Xin lỗi, em chỉ là con đi* được viết vào năm 2004, khi còn đi học. Truyện dài này được viết trong bốn ngày, sửa sau lần in đầu trong hai ngày. Đôi thế, "Tôi sống trong thế giới giữa lên lớp và tan học, hiểu biết và kinh nghiệm của tôi còn đơn giản, nên, mọi hư cấu trong tác phẩm, nếu làm bạn buồn bực, thì xin coi đó là một cuộc chơi, đọc chơi đỡ buồn."

Các truyện dài cùng tác giả đã xuất bản ở Trung Quốc: *Anh trai em gái, Hồng Hạnh thốn thốn, Yêu anh hơn cả tử thần, Thiên sứ rơi xuống trần gian, Xin lỗi em chỉ là con đi* (nguyên tác 14 chương; tái bản lần thứ nhất đổi tên là: *Em nếu tình yêu thành món canh*, gồm 23 chương; tái bản lần thứ hai đổi tên thành: *Ai là nỗi đau của ai* với 32 chương).

## **Đôi nét về người dịch**

Trang Hạ (Hà Nội) - giải Khuyến khích *Văn học Tuổi* 20 lần thứ nhất năm 1995. Hiện là phóng viên thường trú của báo Tiền Phong tại Đài Bắc (Đài Loan).

E-mail: *trangha75@yahoo.com*

## Một số nhận xét của độc giả

“Đây thực sự là một câu chuyện hay, đáng để đọc!”

- Red Fox -

“Tiêu đề dễ gợi cho người ta suy nghĩ vẫn đục nhưng nội dung thì tinh khiết quá, đúng như bản chất của Hạ Âu, tinh khiết như một giọt nước...”

- Autumngirl -

“Xúc động và day dứt trong từng câu chữ, *Xin lỗi, em chỉ là con dế* là tác phẩm hay nhất mà tôi từng đọc. Chắc hẳn tác giả phải gặp Hạ Âu hoặc một ai đó giống Hạ Âu thì mới có thể viết được những dòng văn như vậy. Cảm giác như lạc vào một mê cung huyền bí của cuộc sống, bất giác tôi đã khóc, khóc một cách tự nhiên nhất cho số phận của con người. Tôi khóc cho một người mẹ vĩ đại, một người đàn ông vĩ

dại, một cô gái “đáng thương” mà cao quý. Chưa cần đọc hết tác phẩm, tôi cũng hình dung được những công việc cô đang lặn lội làm, bết tắc, không lối thoát. Truyện không dài nhưng đã phản ánh được số phận của cả ba thế hệ:

*Em nấu tình yêu thành món canh*

*Không gia vị, không bỏ đường...*

*Em nấu tình yêu thành món canh*

*Những vui buồn, đón đau gác lại bên*

*Em nấu tình yêu thành món canh...*

*Như hương hoa lan xa mùi đậm dù trời lạnh gió*

*Em nấu tình yêu thành món canh*

*Không dục vọng, không vật chất nhưng đường dài...*

Nói về dục, nhưng không hề dục... tuyệt khiết và thuần nhất.”

- Nguyễn Hà Quân -

“Dĩ cũng chẳng phải là một từ ngữ lạ tai và kinh hoàng. Thăng thần thì gọi là *đi*, tránh né; vòng vo thì văn hoa “kỹ nữ”, “gái lầu xanh”, “gái lầu hồng”...

Đĩ cũng có nghĩa đen và nghĩa bóng của nó - tất cả đều là những cảnh đời có thật và có lý do. Đúng-hay-sai, xấu-hay-không xấu, có lẽ phải sống trong cùng một cảnh đời thì mới có thể lý giải được.

Bán thân để nuôi miệng - vì hoàn cảnh - đôi khi lý do cũng còn chính đáng hơn là bán thân để mưu cầu danh vọng và thỏa mãn lòng sân si.

Vả chăng, nếu không có người mua thì sao lại có kẻ bán chứ? Bán cho ai? Ai mua?"

- Phù Dung -

"Câu chuyện quá cảm động! Tôi là một người không hiểu nhiều về văn chương nhưng cũng cảm thấy: Tác phẩm không đơn giản chỉ nói về tình yêu và số phận của Hạ Âu. Tôi rất thích suy nghĩ "... Làm dĩ nhưng vẫn là người..." của Hà Niệm Dân khi anh tiếp xúc với mẹ của Hạ Âu. Và cả câu nói: "... Nếu em là một cô gái trinh, tôi sẽ cưới em làm vợ; nhưng xin lỗi, em chỉ là một con dĩ..." Tôi đã suy nghĩ rất nhiều về câu nói này. Tôi cảm thấy rằng trong cuộc đời mỗi chúng ta đều không dưới một lần nói những câu tương tự như vậy với người xung quanh. Qua câu chuyện về mẹ của Hạ Âu, tôi nhận ra trái tim người mẹ bao la biết nhường nào. Từng lời nói, cử chỉ của bà đều xuất phát từ tấm lòng của một người mẹ hy sinh.



một... con đi. Đôi cả bà bán chè tôm lạnh nữa, nghèo thì nghèo thật đấy nhưng giàu tình cảm và thân thương biết bao... Họ sống với nhau bằng tình người, bằng sự trân trọng, bằng ngọn lửa của lòng nhân ái cháy trong tim chứ không phải chỉ vì đồng tiền. Thế mà cũng có lúc chỉ vì đồng tiền, người ta nỡ chà đạp, khinh rẻ nhân phẩm của nhau. "... Nếu em có 96.500 tệ anh sẽ cưới em chứ?..." Tất cả những việc cô làm, đầu phải vì 96.500 tệ, mà vì một mong ước - rửa sạch mọi nỗi nhục nhằn, và "anh sẽ cưới em". "... anh sẽ cưới em chứ?... " Đó là niềm hy vọng. Mà cũng là nỗi đau."

- Blogger Dấu hỏi -

"Câu chuyện khiến người đọc rơi nước mắt, phải nghĩ suy về thực tế cuộc sống, về cái gọi là tình yêu mạnh mẽ hơn li trí."

- Bebechance -

"Có thể sẽ có người nói cách kết thúc truyện dễ dãi, rẻ tiền; nhưng nhân vật chịu đựng đau đớn như vậy có lẽ là đủ rồi. Cái chết, trong trường hợp này, chính là sự giải thoát."

Người viết chắc hẳn đã phải đau nỗi đau của nhân vật nhiều lắm nên mới chọn sự giải thoát như vậy.”

- Dridon85 -

“Tôi đã đọc câu chuyện này cách đây không lâu và thật sự ấn tượng với các nhân vật. Tôi nhớ như in từng chi tiết một. Sau khi ngủ dậy, chỉ trong vòng hai giờ đồng hồ, tôi đã sáng tác được một ca khúc và soạn hòa âm chủ đề cho cả cuốn tiểu thuyết. Tựa ca khúc thì hiện giờ tôi vẫn chưa biết phải đặt tên như thế nào. Tôi cảm ơn tác giả và người dịch đã giúp tôi cảm nhận được nỗi đau đớn của nhân vật - và cũng là nỗi đau của chính tôi. Tôi đã tìm thấy trong đó một sự đồng cảm!”

- thaikhang@nsthaikhang.com -

“Đó cực hợp lý, có nhiều chi tiết đắt, cách miêu tả rất cụ thể, rất thật và nội dung cực kỳ hấp dẫn, cuốn hút người đọc ngay từ đầu. Đặc biệt, đến cuối truyện thì người đọc đã hoàn toàn bị lôi cuốn. Kể về một cô gái đáng thương, tội nghiệp, có tâm hồn trong sáng, cao thượng, câu chuyện mang đậm tính nhân văn. Tuy nhiên tôi lại không thích cách mà nhân vật Hạ Âu làm. Tôi chưa nhận thấy ở cô một tinh thần phản kháng mạnh mẽ, quyết tâm chống lại cái xấu.

Tuy có nội tâm phong phú nhưng cô lại không tin vào chính mình. Khi không còn tin vào bản thân thì đương nhiên, cô khó có thể tìm thấy hạnh phúc. Đó là điều tất yếu. Nhưng xét ở một khía cạnh khác, thì một người sống trong hoàn cảnh như Hạ Âu mà có bản tính như thế, âu cũng là bình thường! Tác phẩm khuyến khích mọi người làm việc không chỉ vì bản thân mình mà hãy sống vì người khác nữa.”

- Ngọc Nhân -

## Mục lục

|                                                   |     |
|---------------------------------------------------|-----|
| Chương 1: Con đi Hạ Âu .....                      | 9   |
| Chương 2: Người tình của tôi .....                | 15  |
| Chương 3: Mẹ vợ .....                             | 22  |
| Chương 4: Đồng bồ cô .....                        | 36  |
| Chương 5: Người mẹ .....                          | 47  |
| Chương 6: Vết bầm trên eo .....                   | 58  |
| Chương 7: Chiếc nhẫn kim cương bị lãng quên ..... | 66  |
| Chương 8: Con chúng ta .....                      | 73  |
| Chương 9: Em nấu tình yêu thành món canh .....    | 82  |
| Chương 10: Chờ đợi .....                          | 96  |
| Chương 11: Câu đố của đời anh .....               | 102 |
| Chương 12: Rời bỏ .....                           | 109 |
| Chương 13: Chúng ta cưới nhau đi .....            | 120 |
| Chương 14: Bến đỗ .....                           | 129 |
| Chương 15: Hai bát hồi ức .....                   | 137 |
| Chương 16: Tiếng than .....                       | 141 |
| Chương 17: Hạ Âu ơi, tạm biệt .....               | 150 |

**XIN LỖI, EM CHỈ LÀ CON ĐĨ  
TÀO ĐÌNH**

\*\*\*\*\*

**NHÀ XUẤT BẢN HỘI NHÀ VĂN**  
65 Nguyễn Du – Hà Nội  
ĐT: (04) 8229467 – Fax: (04) 8222135

---

**Chịu trách nhiệm xuất bản:**  
**NGUYỄN PHAN HÁCH**

**Biên tập** : Phòng VHNN  
**Trình bày** : Nhu Hoa  
**Sửa bản in** : Thanh Thủy  
**Bìa** : NIBchip

**Liên kết xuất bản: Công ty Sách Bách Việt**  
**Địa chỉ: Số 13, Tổ 74, Hoàng Cầu, Đống Đa, Hà Nội**  
**Điện thoại/Fax: (04) 514 8685**

**Email: sales@bachvietbooks.com.vn**  
**Website: www.bachvietbooks.com.vn**

---

In 1.000 cuốn, khổ 12x20 cm tại Xưởng in Tạp chí Tin học và đời sống, Phùng Chí Kiên, Cầu Giấy, Hà Nội.  
Giấy đăng ký KHXB số: 77-2007/CXB/30-03/HNV do CXB cấp ngày 24/01/2007. Quyết định xuất bản của Giám đốc NXB Hội nhà văn số 548/QĐ-NXB HNV ngày 12/09/2007. In xong và nộp lưu chiểu Quý IV năm 2007.

"... Nếu em là một cô gái xinh,  
tôi sẽ cưới em làm vợ.

Nhưng *Xin lỗi,*  
em chỉ là một con đĩ!"



Số 13, Tổ 74, Hoàng Cầu, Đống Đa, Hà Nội  
Tel: (84-4) 5148742 - Fax: (84-4) 5148685  
Email: [info@bachvietbooks.com.vn](mailto:info@bachvietbooks.com.vn)  
Website: [www.bachvietbooks.com.vn](http://www.bachvietbooks.com.vn)  
Blog: <http://360.yahoo.com/bachvietbooks>

**BACHVIET**



8 936041 68024 1

**Giá: 32.000 đ**